

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto IX.

Ljubljana, 27. maja 1937

Štev. 21.

Danes:

Princeski se zabavata

(Gl. str. 3)

Živi v skladu s svojimi sredstvi. Za mladega človeka, ki še le stopa v življenje, je ni zanesljivejše poti v polom, kakor če dela dolgo.

† John D. Rockefeller

»DRUŽINSKI TEDNIK« izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregorčičeva ul. 27/III. Tel. št. 33-32. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — NAROČNINA: 1/4 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, 1/1 leta 80 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 60 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Naročnino je treba plačati vnaprej. — ROKOPISOV ne vračamo, ne frankiranih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je priložiti za 3 din znak. — CENA OGLASOV: med besedilom stane vsaka enostopna petlinjska vrstica ali njen prostor (višina 3 milimetre in širina 55 mm) din 7.— Med oglasni stane vsaka petlinjska vrstica din 4.50. No tle e: vsaka beseda din 2.—. Mali oglasni: vsaka beseda din 0.50. Oglasni davek povsod se posebej. Pri večkratnem naročilu primeren popust.

O pomladi, cvetju in željah

Ko zapihajo preko gora topli vetrovi in se vračajo lastovke, da si na domači zemlji spleto gnezda; ko vzbrsti v vsej naravi nežno popje in zelenje, tedaj se tudi v nas ljudeh nekaj prečudežnega zgane. Skrivnostni sokovi se nam začno pretakati po žilah, srcu postaja v prsih pretesno, nemirno drhti in bije in nekje v najtišjih globinah naše duše vstane silno hrepenenje ko neusahljiv vrelc tisočerih želja.

Tako nam je, da bi zdaj zdaj hoteli objeti ves svet, se strniti v eno z brstecimi silami narave. Duša zahrepeni po visokih ciljih, po brezmejnih lepoti, srcu se zahohče tople ljubezni, prijateljstva, dobrote, a hip nato medlimo v nemočju obupa, ki nam kakor ogromen, zlovesč oblak zatemni cilje, da smo skoraj pripravljene vreti življenje od sebe, kakor pretežko breme, ki mu nismo več kos.

Zakaj baš spomladi to čudno stanje?

Zdravniki pravijo »pomladanska bolezenska, vzrok ji je menda pomanjkanje vitaminov. Morda, v kolikor je to stanje v organski zvezi s pomanjkanjem sveže hrane pozimi, toda če stvari pogledamo prav do dna, vidimo, da to stanje predvsem izpolni tudi še tako skrite kotičke naše duše in da mora imeti še neki drugi, globlji pomen.

Prav spomladi se toliko bolj zavemo skrbi, pomanjkanja, brezupnega beganja za srečo, kolikor bolj nas narava opaja z zelenjem, cvetjem in soncem. Zato se pripeti baš na pomlad toliko samomorov, ker marsikdo ne zna spraviti svojega pesimiističnega čustva v sklad z lepoto in veseljem prerajanjem narave.

In baš narava je, ki nam na goranje vprašanje daje zadovoljiv odgovor!

Iz zimske omrtvelosti poganja pomladno cvetje, iz svoje preobilice sipa narava cvet za cvetom, mnogo, premnogo več, kakor je prav za prav potrebno. To pa zato, ker je v svoji navidezni razsipnosti smotrna, zato, ker iz vse te množice cvetov naposled izbere najboljšo za svoj namen, za plod in za seme.

Mi ljudje smo pa bistven del narave, torej tudi tesno zvezani z njo, ter zavestno in podzavestno čutimo in sodoživljamo vse njene spremembe, a gremo največkrat malomarno preko tega, ne da bi pomislili, da je narava v svojih nesprenemljivih, neizprosnih zakonih naša najboljša voditeljica pravilnega in smotrnega življenja.

Tisto silo, ki zbudi sveže sokove v rastlini, bi imenovali v človeškem jeziku hrepenenje. Zaradi te tajne, skrivnostne bodriteljice vsega življenja oživi tudi v najmanjši rastlinici skrta kal, požene drevo nešteto cvetov — v človeku je pa to hrepenenje vir novih misli, novih želja, novih spodbud k neprestani tvornosti, k novim, visokim ciljem, samo da ne zastanemo sredi poti!

In kakor je v naravi spomladi mnogo več cvetja kakor jeseni sadov, tako tudi človeka zagrne preobilica želja, ga vznemiri in prestraši, ker

Obisk italijanskega vladarskega para v Budimpešti: italijanski kralj in avstrijski cesar Viktor Emanuel III. pred spomenikom madžarskega neznanega junaka

Hvale vreden začetek

Nič več laži v nemških in francoskih zgodovinskih učbenikih. — Premirje na Španskem?

V Ljubljani, 25. maja.

Konec prejšnjega tedna smo brali v časopisih novice, ki bi utegnili biti pomembna: dva posebna profesorska odbora, francoski in nemški, sta se po dolgem, več let trajajočem posvetovanju sporazumela, da bosta predlagala svojima vladama: vse neresnice naj izginejo iz francoskih in nemških zgodovinskih učnih knjig.

Odbora sta vršila svoje delo s hvale vredno poštovanostjo, nesebičnostjo in nacionalno strpnostjo; drugače se spričo tolkanj kočljive snovi pač nikoli ne bi našla na isti črti. Zgodovinske učne knjige so pri vseh narodih pisane bolj ali manj v poveličevanje lastnih uspehov in lastnega junaštva. Če bi bilo samo to, še ne bi bilo tako hudo, čeprav ima zamolčevanje lastnih napak in pretirano hvalisanje lastnih vrtilin prej slab kakor dober vpliv na mladega človeka. Smrtni greh in hudodelstvo nad lastnim narodom je pa, če šolske knjige uče, da so drugi narodi manj vredni od lastnega, da so bili vseh vojn in prav vseh narodnih nesreč samo drugi krivi, le lastni narod prav nič. Iz takega spoznanja se ne rodi nacionalni ponos, temveč napihjenost in sovraštvo proti drugim — to je pa ravno kal sleherne vojne, najhujšega gorja, ki ga človeštvo pozna.

Zato moremo francosko-nemškemu profesorskemu odboru k njunemu res pomembnemu sklepu le čestitati, z željo, da ne bodo lepe besede ostale samo na papirju.

V prvem stavku gornjega poročila smo z glagolom »utegniti« preiščeno izrazili svoj dvom: ko smo to pisali, smo imeli namreč pred seboj še neko drugo poročilo, le žal mnogo, mnogo manj bodrilno. Poročilo o selitvi 4200 baskovskih malčkov na Anglesko.

Znano vam bo, da sta Anglija in Francija sklenili na lastno pest in proti volji generala Franca rešiti iz ogroženega Bilbao vsaj otroke, če že ne tudi ženske in starce. Tako je ondan pripeljal parnik »Habana« v Southampton 4200 otrok iz Bilbao. Reševalno odpravo je spremljalo več zdravnikov. Eden izmed njih je povedal posebnemu poročevalcu lista »Paris-Soir« tole:

»Odhod iz Bilbao je otroke silno pretresel. Kajti v času, ko se je parnik pripravljal, da dvigne sidro, so priletela nad mesto nacio-

nalistična letala in ga jela obsipati z bombami. Ko smo potem malčke izpraševali, kako jim je ime, da jim obesimo okoli vratu številko, ustrezajočo njihovu imenu in naslovu njihovih staršev, nismo pri mnogih otrokih vedeli, kaj naj storimo: ubožci so bili prišli na ladjo tako prestrašeni in zbegani, tako živčno ubiti, da niso bili zmožni niti besedice, kaj šele da bi odgovorili na kakšno vprašanje...«

Ti otroci se bodo nekoč učili zgodovine. Njih bo težko nalagati, saj preživljajo grozote vojne v času, ko se človeku sleherni doživljaj posebno globoko zareže v spomin. Kako bodo možje in žene, ki bodo zrasi iz teh otrok, mogli odpustiti Nemcem, da so jim njihovi letalci bombardirali rodno mesto baš takrat, ko so se kot nedolžni otroci posilavljali od svojih dragih, da se vsaj oni rešijo iz vojnega pekla? Kako jim bodo mogli odpustiti takšno brezsrčnost, ko Nemci z njimi niti v vojni niso bili?!

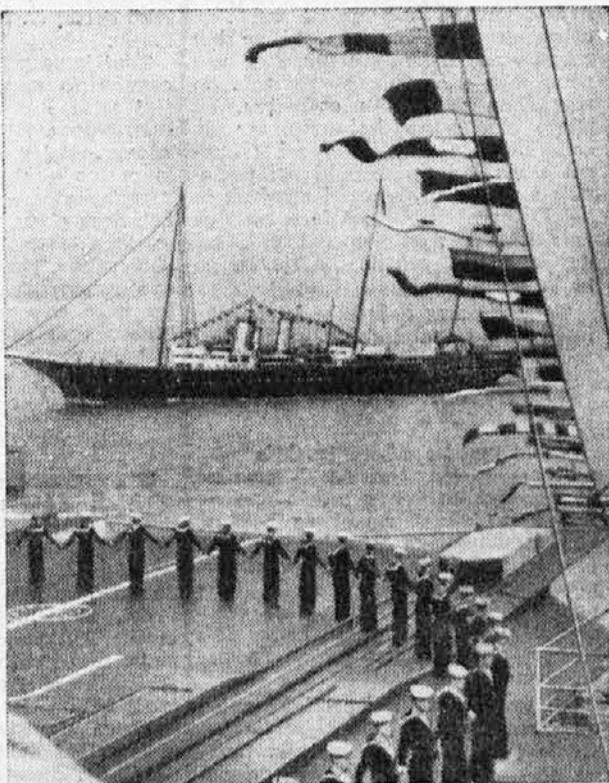
Lepo bo, če bomo kdaj vse zgodovinske učne knjige popravili tako, da bodo Resnici, hčerki božji, pogodu. Tem hujše bo pa takrat tistim, ki njihova dejanja pri najboljši volji ne bo moči naslikati lepša kakor so. Zato je popravljanje zgodovine same mnogo premalo — čeprav velja pri nekaterih sosedih že to pozdraviti kot pogumen korak iz sedanjega zastrupljenega ozračja. Treba je več: popraviti je treba tudi sebe, opleme-

nititi svoj narodni znacaj. In tu imajo nekateri narodi posebno hvaležno polje za obdelavo. Med temi narodi Nemci niso poslednji.

Premirje v Španiji?

Že nekaj dni se trdovratno širijo glasovi, da se bodo španski nacionalisti in republikanci vendarle odzvali klicu zahodne Evrope in da bodo pristali na premirje.

Koliko je na tem resnice, je zelo težko dognati. Kajti uradno in javno nočeta ne burgoška ne valencijska vlada Alberta ploviti mimo letalske matične ladje »Glorious«, niti slišati o premirju, češ da prej ne odnehata, dokler ne bo nasprotnik docela na tleh. Verjetno je pa, da bi bili v Valenciji in v Burgosu prav zadovoljni, če bi se dalo že jutri skleniti za obe strani sprejemljivo premirje; kajti boj do konca bi pomenil konec Španije, to oboji prav dobro vedo.

Po večdnevni kronanjski svečanosti v Londonu se je za sklep vršila pred angleškim kraljem mornariška parada v Spitheadu. Na sliki: Kraljeva jahta »Viktorija« in valencijska vlada Alberta plove mimo letalske matične ladje »Glorious«.

še ne bo tako kmalu spremenilo gospodarja. Pred Madridom se ni fronta nikamor premaknila, le na guadalajarskem bojišču so vladni zasedli 7 vasi.

Nacionalistična letala so v soboto za spremembo bombardirala francosko obmejno mesto Cerbere v Pirenejih, da bi pretrgala železniško zvezo med Katalonijo in Francijo. Kajpada se bodo izgovarjali, da so se zmotila; ker so pa na cerberskih ulicah našli več celih zažigalnih bomb in ker so se letala spustila tako nizko, da so lahko s strojnimi obstreljevala preplašeno ljudstvo, se bo to pot pač težko izgovoriti — tem težje, ker v Cerberu ni španskih »rdečkarjev« za podtaknitev bomb in torpedov kakor v Guernicu...

Italijanski kralj v Budimpešti

Da vrne lanski obisk kraljevskega namestnika admirala Horthyja, se je te dni pripeljal italijanski kralj s kraljico in zunanji ministrom Ciano na štiridnevni obisk v Budimpešto, Madžarska prestolnica je zavezniškega vladarja sprejela z velikim navdušenjem in sijajem.

Kraljevski obisk seveda ni zgolj vladnostna gesta, vendar ni pričakovati v zvezi z njim nikakih bistvenih sprememb sedanjega političnega stanja v Podonavju. Razmerje med Madžarsko in Italijo je bilo že vso povojno dobo zelo prijateljsko in je tako tudi ostalo; zato ni videti, da bi v Budimpešti kazali kaj prida volje za posnemanje najnovije dunajske politike. Po drugi strani se pa Madžari tudi ne navdušujejo za prevleko naslonitev na os Rim—Berlin, dobro vedo, da bi to pomenilo zapraviti si simpatije na zahodu, posebno na Francoskem; v Parizu se namreč zadnje čase mnogo živahneje zanimajo za razvoj dogodkov v Budimpešti.

Toda če že kraljevski obisk in z njim združeni pogovori med držav-

Nadaljevanje na 2. strani

K enodnevni upor v Albaniji: po zavzetju Argirokastra, ognjišča revolucije, pelje albansko vojaštvo ujete upornike v zapore.

ne ve, da je bolje dobro izbirati iz obilja, kakor slabo iz pomanjkanja.

Ne rodi vsak cvet sadu, ne vodi vsaka želja do cilja. Narava že poskrbi, da vihar in naliiv otreseta in odneseta vse nezdravo, piškavo,

manjvredno, torej vse, kar je brez odpora in ne zna kljubovati neprilicam. Narava je tista, ki vrši izbero pri rastlini in živali. Človeku sta pa dana razum in prosta volja, da po svojih možnostih in okoliščinah izbere iz množice želja le tiste, ki ga bodo najverjetneje pripeljale do cilja.

Na žalost se marsikdo v svoji negotovosti in zaslepljenosti žene za neznanimi, nespametnimi željami in pusti, da utihnejo v njem vsi višji cilji, vsa plemenita stremljenja. Takli ljudje imajo vedno polno glavo želja in načrtov, toda nikoli ničesar ne dosežejo.

Kdor pa zna izločevati piškavo cvetje, škodljive želje, doseže z majhno nadarjenostjo več kakor drugi z veliko, če se le-ta preveč razcepi in omahuje.

Tako so tudi nezadovoljnost, ljubosumnost in zavist tisti strupeni vetrovi, ki naposled odneso tudi vse pametne želje in zastró pogled na cilj.

Neki modrijan pravi: »Stvarnikov namen ni bil, da bi bil človek nesrečen — napačne misli (želje) so spravile človeka na napačno pot!«

Napolni torej svoje srce v sončni pomladi s pravo ljubeznijo in razumevanjem do vsega stvarstva in bodi strog stražar ob lastni poti do cilja, da te ne zapeljejo nepravne želje na stranska pota in v pogubo. Le potem bo zdrav pomladni cvet, bo tvoja pametna želja rodila tudi pravi sad!

Gorenjka

Majboljša zaščita proti boleznim

Odol L83

NEGA ZOB

Je oznaka že bolj izpopolnjene ODOLA, katerega antiseptično delovanje je še v večji meri zvišano. Bakteriološke in klinične preiskave so znanstveno dognale, da ODOL uničuje bakterije.

ZRCALO naših dni

Za prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

Kultura

V poznih nočnih urah sem se vračal domov. Pred eno naših najuglednejših kavarn sem srečal več fino oblečenih »gentlemanov«, ki so bili ravno v najhujšem pretepu. Dva med njimi sta prav junaško kričala in razglašala strmečemu občinstvu, da imata akademsko izobrazbo ter da sploh ne občujeta z barabami. (Namreč s svojimi nasprotniki pri pretepu.) Pozneje ko je prišel stražnik in hotel posredovati, ga je eden teh »gentlemanov« surovo nahrulil, česa da je končal pravne študije in ga ne bo ugnal.

To je kultura naše tako imenovane inteligentne »boljšee družbe!

Očividec v M.

Na izlet

Vročje majsko sonce izvalja zdaj spet mnoge Mariborčane — posebno ob nedeljah — ven v prosto naravo. Pa se velikokrat zgodi, da postane kakšna kamniška gostilna njihova prva in zadnja postaja. Sicer ni prepovedano, da si človek ne bi smel privoščiti kakšen kozarec, toda čisto se zgodi, da človek pozabi, koliko drži njegov želodec, to ima pa seveda slabe posledice.

Ko sem šel zadnjič proti Kamnici, sem srečal gručo ljudi, ki se je privarala okrog pijanega izletnika, ležečega ob cesti. Ko so ga nekateri hoteli odnesti v bližnjo gostilno, je začel divje klestiti okrog sebe. Seveda so ga morali pustiti, kjer so ga našli.

To je samo ena slika; takšnih je pa še prav veliko.

Sicer se je že veliko pisalo o škodi, ki jo je napravil alkohol, a vendar se mi zdi potrebno opozoriti cenjene bralce tega lista, ki lahko veliko storijo v tem oziru, bodisi z gledanjem ali pa z besedo.

K. F., M.

Chianti

O binškojnih praznikih je na tisoče Slovencev obiskalo znano Postojnsko jamo. Ob vrnitvi pa si opazili, da je bila večina izletnikov oboževna s pletenkami »kiantija« in se je njih pogovor največ sukal okoli tega vina.

Naši sosedje so morali dobiti vtis, da je pri nas na lepem prišla prohibicija v veljavo.

Če nam je alkohol res neobhodno potreben, pa že rajši podpirajmo naše vinogradnike!

Cedo.

Lep klobuk in rešilni avto

Na ljubljansko postajo so pripeljali z mariborskim vlakom starejšo, zelo slabo ženo; v njenem spremstvu sta bili njena hčerka in neka »prijateljica«. Na peronu jih je čakala še neka mlajša sorodnica, pred postajo pa rešilni avto, da prepelje nevarno bolno gospo v bolnišnico.

Pri izstopanju iz vagona se je pokazala dokaj nenavadna slika. Medtem ko sta mlajši dami pomagali bolnici pri izstopanju in sta z gotovostjo pričakovale, da bo »prijateljica« vzela prtljago vseh treh, je ta samo obstala in se čudila. Šele čez nekaj časa je iztisnila:

»Gospodična, kako lep klobuk imate!«

Tako malo sreča in toliko nečimrnosti človek pač ne bi prisodil zreli ženski...

S. T.

Italijanski kralji v Budimpešti

Nadaljevanje s 1. strani

niki in diplomati niso imeli namena vidno pritegniti Madžarsko k osi Rim—Berlin, se bržčas ne bomo dosti zmotili, če bomo rekli, da so (vsaj mimogrede) hoteli odvrniti Pešto od pretesnega zblizanja s Češkoslovaško. Znano je namreč, da se v Pragi, na Dunaju in v Budimpešti že nekaj tednov precej resno menijo o združitvi sil in skupni obrambi pred prodirajočim permanskim valom. Med Prago in Dunajem so se bili že skoraj do dobrega sporazumeli, mnogo kočljivejši so bili pa kajpada razgovori med Prago in Budimpešto; vzlic temu je kazalo, da se utegne v doglednem času ustvariti nova skupina sil v Podonavju.

Ali je kraljevski obisk v Pešti napravil križ čez tak razvoj dogodkov, bomo najbrže že prav kmalu videli.

Observer

Z britvijo si je prerezala trebuh

in operirala maternico, ker se je hotela iznebiti otroka
Najbrže ne bo ostala pri življenju

Zagreb, maja 1937.

Pred kratkim se je neki kmet na Hrvaškem sam operiral. Zaradi narpornega dela se mu je bila pobesla kila in mož je imel huče bolečine. Ker si pa ni vedel drugače pomagati, si je kar na njivi z nožem prerezal trebuh, da bi si tako olajšal bolečine. Ni nam znano, ali je mogoče medtem že umrl, vemo le, da so v bolnišnici, kamor so ga pozneje prepeljali, izrekli dvom, da bi mogel ostati pri življenju.

Zdaj je pa prišla iz Karlovca še nenavadnejša vest. V mali vasič Tupačini blizu Karlova je živeła Marica Horvatinoва. Njen mož je pred dvema letoma odšel v Ameriko. V začetku ji je pridno pisal, pozneje bolj poredko, v zadnjem času pa ni od nje dobila nobenega glasu. Žena je bila še mlada in lepa, zato je imela tudi mnogo oboževalcev. Kmalu so si vaščani in ono pripovedovali o njej. O nekem fantu so celo rekli, da ga ima lepa Marica prav tako rada kakor svojega lastnega moža.

Maric pa to ni bilo všeč. Trdila je, da je svojemu možu zvesta in da

sploh ne pusti, da bi se ji kateri fant približal. Toda ljudje, posebno ženske, so si sepetali, da je Marica v biagoslovljenem stanju. Celto to so vedeli, da je že sedmi mesec v tem stanju in da bo kmalu dobila otroka.

Ko je mlada žena videla, da postaja stvar resna, se je hotela pred vaščani oprati in se je domislila, da se bo operirala. Odsla je v gozdiček blizu vasi in si je tam z ostrim nožem prerezala trebuh in maternico; ko je izrezala sedem mesecev starega otroka, si je s šivanko zašla maternico in trebuh. Nato se je v strašnih mukah napotila domov, kjer je padla nezavestna na posteljo.

Poklicani zdravnik je ugotovil, da je Marica res odpravila otroka; ker je pri tem izgubila veliko krvi, ni upanja, da bi ostala pri življenju.

Oba dogodka, ki smo ju tu popisali, sta zelo nevsakdanja. Preprosta človeka, ki sta se sama »operirala«, gotovo nista vedela, da sama tega ne moreta izvršiti in da se takšne operacije še zdravnikom, ki imajo vendar prakso in potrebno znanje, vedno ne posrečijo.

Dr. Ivan Prijatelj je umrl. V nedeljo 23. maja t. l. je umrl v Ljubljani dr. Ivan Prijatelj, redni profesor ljubljanske univerze, član Znanstvenega društva za humanistične vede in član Slovenskega instituta v Pragi, utemeljitelj slovenskega esejja in literarni zgodovinar velikega formata, prepoveditelj slovenske književne kritike in zgodovine. Profesor Prijatelj je bil že kot dijak knjižničar slavnega slavista Jagčiča. Na Dunaju je leta 1902 doktoriral iz filozofije in slavistike. Potoval je po Finskem, Francoskem, Ruskem, Poljskem in Nemškem in si je na teh potovanjih izpopolnjeval svoje znanje. Do preračila je bil za knjižničarja v dunajski dvorni knjižnici, po obožovanju je pa prišel v Ljubljano kot redni vaučeniški profesor na naši univerzi. — S smrtjo dr. Ivana Prijatelja je slovensko vseučilišče izgubilo enega od svojih največjih mož in zato žaluje za njim ves slovenski narod. Večna mu slava!

Veliko mednarodno razstavo v Parizu so te dni slovesno odprli. Svestnosti je prisostvovalo okrog 5000 povabljenih gostov. Razstavo je otvoril predsednik francoske republike gospod Lebrun. Ker pa dela na razstavnih prostorih še niso popolnoma končana, bo dovoljen ogled razstave do konca tega meseca le od 16. do 18. ure. Na razstavnih prostorih bodo ta mesec delali noč in dan in upajo, da bo že v začetku junija omogočen reden ogled razstave.

Zaradi konkurence kazniških delavnic so se te dni v imenu slovenskega obrtništva pritožili odpotnici pri pravosodnem ministru doktorju Subotiču. Minister jim je obljubil, da si bo v kratkem sam ogledal kazniške delavnice in da bo pri tej priliki skušal ustreči željam slovenskega obrtništva.

Na dosmrtno je te dni obsojilo sodišče v Novem mestu Stanka Brodariča, 25letnega posestnikovega sina iz Rosalnice iz meliške okolice. Obsojili so ga, ker je 18. februarja t. l. v Curilih po zrelom preudarku in iz golega koristoljublja s sekuro ubil Baro Kočevarjevo, staro 83 let, in njeno 58letno hčer Marijo Vrančarjevo. Brodarič ju je zato ubil, ker je upal, da bo v njenem stanovanju našel veliko denarja. Vrančarjeva je bila namreč pred več leti v Ameriki, od koder je prinesla nekaj prihrankov, s katerimi je preživljala sebe in svojo mater. Po umoru so našli razbit in prebrskan ameriški kovčeg. Koliko denarja je bilo v njem, ni znano, ker sta ženi živeli sami zase in nieta svojih skrivnosti nikomur zapustila. Obsojeni Brodarič je svoje grozodejstvo tajil in ga niti na razpravi ni priznal. Toda vse okoliščine so pričale proti njemu in tudi sekira, ki so jo po umoru našli pri starkah, je bila njegova.

Plin je te dni eksplodiral v Igrški ulici, v banovinski palači, v Ljubljani v stanovanju učiteljice Albine Travnove. Učiteljica je imela v kopalnici plinski štedilnik in je najbrže hotela na njem kaj segreti. Ker pa ni plina takoj prižgala, je ubahal in se nabiral v kopalnici. Ko ga je prižgala, se je ves vnel in povzročil eksplozijo, ki je Travnovo razen hudih opeklin na rokah, nogah in glavi napravila tudi precejšnjo gmotno škodo. Prepeljali so jo v bolnišnico in upajo, da bo ostala pri življenju.

Ze davno je znano, da so usta in žrelo najbolj izpostavljena okužbam in da so tako rekoč vrata za vse mogoče bolezni. Zato je važno, da se usta in žrelo pravilno negujeta. Izplahnite usta in žrelo redno zjutraj in zvečer, po možnosti tudi po jedi, z Odolom L. 83. Vzemite na pič-

lega pol kozarca vode 3—5 kapljic Odola L. 83. Pri nevarnosti hripe z začenjajočo infekcijo žreła lahko to dozo primerno povečate.

Ali gospodinja lahko zbira bogastvo? To se lahko z mirno vestjo potrdi, ako se pomisli na vsoto, ki tiči v dobro ohranjenem zakladu perila. Ako bi se moralo gospodinjstvo vedno znova oekrovovati z novim perilom, bi bila domača blagajna kaj hitro izčrpana. Gospodinja stori radi tega vse kar je mogoče, da ohrani svoje perilo čim dalj časa snežnobelo in lepo. Ona dela tako, kakor se je naučila od svoje matere in stare matere, za pranje in nego svojega perila uporablja samo dobro Schichtovo milo znamke »Jelenc«.

S šivanko v zobeh odpre še tako trdno ključavnico vlomilec, ki so ga te dni ujeli v Derventju v Bosni. Ta svoj trik je pokazal tudi pred policijskimi organi. Tako je izvršil več vlomov v Derventju in Doboju in odnesel iz raznih trgovin in pisarn precej lepe zneske denarja. Toda vzlic njegovi spretnosti in iznajdljivosti ga je policija vendar izsledila in ga za nekaj časa spravila pod tak ključ, da mu z zobmi ne bo kos.

Vlak je treil v avtobus, poln dijakov. Dijaki in profesorji koprivnške gimnazije so bil te dni na izletu v okolici Varaždina. Ko so se okrog osmih zvečer vračali z avtobusom v Koprivnico, niti slutili niso, da nanje preži smrt. V bližini Trakošana, na mestu, kjer pelje cesta čez železniško progo, je prišlo do strašnega karambola. Sofer, ki je zaradi slabe polti pazil le na cesto, je šele v zadnjem trenutku opazil, da prihaja vlak. Pognal je avtobus kolikor je mogel, toda bilo je prepozno. Vlak je zavozil v zadnji del avtobusa in ga 30 metrov vlekkel za seboj. Zaradi strašnega udara je avtobus čisto zmečkalo. Dva učenca sta bila na mestu mrtva, osem jih je hudo ranjenih, 22 pa manj nevarno. Od vseh je ostal nedotakljen samo sofer. Ponesrečence so odpeljali v bolnišnico v Varaždin, kjer so jim izkazali prvo pomoč. Soferja so takoj aretirali. Železniška in sodna komisija sta takoj uvedli preiskavo, da doženeta pravga krivca nesreče.

Dr. Eekenerja so te dni zaslišali pred preiskovalno komisijo, ki ima dognati, kako je prišlo do katastrofe zeppelinla »Hindenburga«. Doktor Eekener je izrekel prepričanje, da je katastrofo povzročila strela. Na vprašanje, ali je po njegovem prepričanju kaj možnosti sabotaže, t. j. da bi bil kdo storil zločin, je dr. Eekener izjavil, da se mu to ne zdi verjetno.

Drzen vlom v frančiškanski cerkvi v Ljubljani sta te dni izvršili dve natakariči, ki sta sicer še mladotletni, a vzlic temu še »dobri« znanke ljubljanske policije. Najprej sta si ogledali vse dragocenosti, ki so jih bva-

ležni verniki nosili pod sliko Marije Pomagaj, nato sta pa izželeli natančen načrt. Ker sta dobro vedeli, da cerkovník vsak dan pregleda cerkev, sta se mu skrili. Medtem ko je cerkovník Julko kmalu našel, se mu je Slavka skrila na streho spovednice. V zgodnjih jutranjih urah je Slavka prižgala v cerkvi luč in pobrala vse dragocenosti. Ko je cerkovník zjutraj odprl cerkevna vrata se je Slavka neopazeno pomešala med prve vernike in odšla s svojo prijateljico proli Ljubljani, kjer sta si zlati plen bratsko razdelili. — Vlomilkama pa niso prišli na sled. Medtem je Slavka dobila službo zunaj Ljubljane in zato je Julka sklenila, da bo sama poskušala izvršiti enak vlom. Tudi njej se je to posrečilo. Dragocenosti je prodala nekemu moškemu, ki jih je prodal dalje. Ko je pa hotel leta dragocenosti spel dalje prodati, je pristopil policijski organ in ga razkrinkal. Julko in Slavko so zaprli in prideta v kratkem pred sodišče.

V valovih Drave je utonil splavar Lojze Badnov iz Selnice pri Mariboru. V soboto zjutraj se je s štirimi Markovčani odpeljal iz Maribora. Pri skakanju na splav ni bil dovolj uren, in je zagazil v plitvino, toda še preden je dosegel lates, ki so mu jo s splava ponudili, je bil že v globoki vodi in v istem hipu izginil v deroči Dravi. Kljub vztrajnemu iskanju ga še do danes niso našli.

Za doktorja prava sta promovirala v sredo 26. maja na ljubljanski univerzi g. St. Jereb in g. Rudol. Prsedevšek iz Krčevine pri Mariboru. Iskreno čestitamo!

Motorni vlaki bodo spel v prometu na progi Beograd—Pančevo. V 24 urah bodo vozili po devetkrat iz Beograda v Pančevo in nazaj. — Zeleni bi bilo, da bi se takšni motorni vlaki vpeljali tudi v Sloveniji na progi Ljubljana—Vrhnika in Ljubljana—Kamnik.

Bojevnikom

svetovne vojne in njih svojem!

Za jubilejno razstavo slovenskega časnikarstva na ljubljanskem jesenskem velesjemu potrebuje pripravljalni odbor poleg vseh drugih slovenskih časnikov tudi vse slovenske časnike in časopise, brošure in letake, ki so jih pisali in razširjali slovenski bojevniki na frontah ali v ujetništvu in na pohodih skoraj po vseh delih sveta. Predvsem je važen prostovoljski tisk, enako pomembna so pa tudi vsa glasila beguncev in internirancev in političnih ali vojaških kaznjencev. Poiskati, zbrati in ohraniti moramo prav vse, od pravega tiskanega in morda tudi ilustriranega časnika, pa do litografiranih ali kakor koli razmnoženih, torej tudi pisanih ali z okorno roko risanih lističev, ki so samo po enkrat izšli. Tudi pisma z novicami, ki ste jih pošiljali tovarišem ali domov, spet poiščite, saj so taka pisma večkrat nacionalsocialistični, ki jih sploh ni bilo ali pa niso smeli objavljati takih vesti. Ne pozabite tudi letakov, ki so prihajali z ene strani fronte z letali ali kakor koli, zlasti pa poiščite vse prostovoljske in revolucionarne liste in letake. Prav vse zberite, naj bo še tako važen oklic, poročilo o zmagi ali porazu, še tako prebršno šaljiva in posmehljiva slika ali tudi osmrtnica.

Zberite vse, kar so drugi v našem jeziku pisali za nas, in tudi vse, kar smo mi v drugih jezikih pisali in razširjali med bratskimi in tujimi narodi. Poiskati in najti pa moramo tudi najvažnejše, kar so tuji pisali o slovenskem gibanju, o prostovoljstvu in o slovenskih vprašanjih sploh. Čim več bomo našli in zbrali, tem jasnejša in popolnejša bo slika, koliko smo Slovenci pretrpeli in koliko je naš narod žrtvoval za svojo svobodo in za mir človeštva!

Vse, kar imate ali najdete, pošljite takoj pripravljalnemu odboru za razstavo slovenskega časnikarstva v Ljubljani, ali mu pa vsaj pismeno sporočite naslov in vsebino časnika, letaka, pisma ali slike. Za vse posojene predmete prevzame razstaveni odbor popolno poročilo, da jih dobi lastnik po razstavi spet nepoškodovane in brez stroškov.

Sklicujoč se na prvomajski oklic naših častnih predsednikov gg. ministrov dr. Antona Korošca, dr. Alberta Kramerja in dr. Frana Kulovca, prosimo vse, zlasti pa našo duhovščino in učiteljstvo, naj nam pri tem delu pomaga s svojo vplivno besedo, a tudi z zbiranjem in organiziranjem zbiralne akcije. Trdno smo prepričani, da bomo vsi Slovenci tako zbrali še mnogo prevažnega gradiva za zgodovino našega naroda.

Pripravljalni odbor

za razstavo slovenskega časnikarstva Ljubljana, Velesjem.

Cene naših malih oglasov so zmerne in času primerne!

Preizkušnja ljubezni

(*) Dunaj, maja. Suzika je hotela preskusiti zvestobo svojega prijatelja Erika. Ni storila Bog ve kaj... samo svojo prijateljico Olgo je povabila k sebi in se z njo menila takole:

»Moški so vsi slabi — zato človek nikoli ne ve, pri čem je!«

Obe deklici sta potlej skušali zvit načrt. Na prihodnji sestanek naj bi namesto Suzike prišla Olga, Suzika sama bi pa medtem neke skrivita opazovala, kako se bo Erik vedel — in bi o pravem trenutku posegla vmes.

Smola je pa hotela drugače. Ob dogovorjeni uri je šla Olga »slučajno« mimo ure, kjer sta imela Erik in Suzika sestanek. Erik je Suzikino prijateljico vlnjavno pozdravil in kaj kmalu sta bila v živahnem pomenku. Domentnena »čakalna doba« je že minila — in Suzike se zmerom ni bilo na spregled. Čebljanje med Erikom in Olgo je postajalo čedalje pristranejše — in Olga je sprilo prijete zabave kar lepo pozabila na dogovor s prijateljico.

Medtem je pa morala uboga Suzika prav nepričakovano delati v pisarni čez uro, in ni mogla o pravem času zalotiti nezvestega fanta z nezvesto prijateljico. Zakaj ko je prišla na kraj sestanka, ni bilo o Eriku in o Olgi ne duha ne sluha. Drugi dan je zvedela, da sta se njen prijatelj in njena prijateljica ves večer imenitno zabavala.

»Ves čas sva se pogovarjala samo o tebi,« je zatrjevala Olga.

Toda Suzika ji ni verjela niti besede. Nahrulila je nezvesto prijateljico z vsemi mogočimi neprijaznimi vzdevki, kakor: »kača«, »prekanjena koketa« in »zvodnica«. Uspeh njunega razgovora je bila tožba zaradi razzaljenja časti.

Med tem ko je klical sodnik obe vročekrvni zaljubljenki na pogajanja, se je pa zgodilo nekaj strašnega: Viharji Erik je obrnil hrbet in Olgi i Suziki in obvisel v naročju prikupne in vabljive Hanzike, ki je pa ne Olga ne Suzika nista mogli trpeti. V skupni boli sta si nekdanji prijateljici ponudili roki v spravo — in Olga je pohitela k sodniku, da tožbo umakne.

Ameriške posebnosti

(*) Q-i Newyork, maja.

Na ameriških železnicah imajo spet novotarijo: v jedlinih vozovih so si izumislili med kuhinjo in med jedilnico »zračna vrata«. Ze dolga leta so potniki tožili, da prihaja iz kuhinje vročina, včasih tudi preveč zaudarja po jedeh.

Da bi se ognili tem nevednostim, so zdaj montirali tam, kjer so bila prej vrata med kuhinjo in jedilnico, posebne zračne cevi, ki veje iz njih močan tok zraka od spodaj navzgor in tako prepreči, da bi prihajali kuhinjski duhovali do preobčutljivih nosov razvajenih ameriških potnikov.

Stvar ima tudi nekaj dobrega na sebi, saj lahko zdaj natakariji že iz kuhinje opazijo, ali kakšen gost česa želi. Razen tega jim ni treba med nošenjem jedil odpirati vrata, ko pa lahko kratko in malo stopijo skozi nevidna »zračna vrata«.

OTROSKE RESTAVRACIJE

Za otroke, ki iz kakršnih koli vzrokov ne morejo obedovati s svojimi starši, so odprli v Newyorku posebno restavracijo. Veliki avtobusi pobirajo otroke po domovih in jih pod nadzorstvom pripeljejo v restavracijo, kjer jim mlade natakariice postrežejo s slastnimi jedili. Vse natakariice so strokovno izobražene za nego otrok, kuhinja je pa pod stalnim nadzorstvom zdravnika.

Starši, ki plačajo razen kosila še posebno pristojbino, lahko pustijo svoje malčke tudi po obedu v restavraciji, kjer se otroci pri igri razvedrijo ali pa celo zaspijo v mehkih posteljah.

MESTO SAMOMORILCEV

Malo mestece Brainsville v ameriški zvezni državi Missouri se ponaša z zalostnim rekordom: izmed treh tisoč prebivalcev si jih je lani 298 vzelo življenje. To se pravi, da je bilo skoraj 10% prebivalstva samomorilcev. Večidel so šli ljudje v smrt zaradi bede in pomanjkanja. Slab zgled je pa dal brainsvillskim prebivalcem tudi »klub samomorilcev«, ki so ga lani ustanovili nesrečni zaljubljenici.

Ako bo mestece izgubilo vsako leto toliko prebivalcev kakor lani, bo čez dobrih deset let brez odraslih ljudi...

Koliko je lokomotiv?

(n) Prav gotovo manj, kakor mislite, saj premore ves svet po zadnjem štetju le 200.000 lokomotiv. Četrtno, torej 50.000, jih imajo Združene države, v Evropi jih je pa v Nemčiji, Franciji in Angliji po 20.000. Daleč za temi številkami zaostajajo druge države; tako ima Italija le 6000 hlaponov, Poljska 5400, Češkoslovaška 4200 in Belgija 4000.

Zunaj Evrope je največ lokomotiv v Angleski Indiji, in sicer 9300, Japonska in Kanada jih imata po 5000, Avstralija 3900, za Rusijo pa nam številke še niso znane. (Pr. Tagbl.)

Hranilne knjižice

nakup in prodaja — najsolidnejše potom pisarne

Alojzij Planinšek

Ljubljana

Beethovnova ulica 4/I.

Telefon 35-10

Kraljevska rodbina gleda svoje kronanje

(nš-d) London, maja. Po utrudljivih kronanjskih svečanostih se je angleška kraljevska rodbina najprej dobro odpočila, potem se je pa peljala iz gradiča Royal-Lodge v Windsorski grad. Sprejele so jo navdušena množice; posebno so vzklakale obema ljubimima princeskama Elizabeti in Mariji Roži, ki sta se koj po prihodu sprehajali na svojih konjičkih po kraljevskem parku.

Toda mali gospodični nista z jahanjem samo preganjali dolgega časa; objubili so jima bili, da bosta lahko gledali ves film, ki so ga posneli pri kronanju v Londonu.

Cakanje ni bilo predolgo. Kmalu so poklicali obe dekletci v prestolno dvorano, kjer je bilo že vse pripravljeno za predstavo.

Kralj Jurij VI. ni dovolil, da bi film strigili; hotel je videti vse posnetke, in tako je film tekel dobri dve uri.

Ves ta čas pa ni bilo opaziti niti senčice utrujenosti ali dolgočasnja pri visokih gledalcih. Kraljica-mati, kralj in kraljica in vsi dostojanstveniki so napeto sledili nenavadni igri, v kateri so sami igrali glavne vloge. Sem in tja je prekinil molk vzklak začenja in ganjenja pa tudi smeha.

PRINCESKI SE ZABAVATA

Pri malih osebah, posebno pa pri ljubki in navihani Elizabeti ni bilo začudenim »Ohom« in »Ahom« ne konca ne kraja. Ob pogledu na kraljevske vprege in na nališpanega dvornega upravitelja sta mali visokosti razgrneta vzklakali ob občudovanju in začudenju.

Zdaj je film pokazal bajno okrašeno buckinghamsko palačo prav v trenutku, ko sta se na balkonu pojavila kronana kralj in kraljica v krogu kraljevske družine. Mala Elizabeta je pristrčno pozdravljala ljudstvo z isto kretljivo desno roko kakor njena babica kraljica Mary...

Ob tem prizoru je princeska Marija Roža vsa vesela pokazala s prstkom na platno in zavpila:

»Glejte Lilybeth!...«

Elizabeta se je pa kar zvijala od smeha in vsa srečna vzklakala:

»Joj, poglej se, Marija Roža!«

Deklici sta se menda prav dobro zabavali. Pravijo, da je princeski Elizabeti večkrat ušla kakšna originalna in ljubka pripomba, ki je spravila v smeh vsa kraljevska družba v windsorskem dvorcu.

(»Paris Soir«)

Happy end angleškega ljubezenskega romana

(*R-i) Pariz, maja. Pred nekaj tedni je vso angleško višjo družbo razburila novica, da je odšel nečak prejšnjega ministra Winston Churchill kot prostovoljec na Špansko. Senzacija je pa dosegla šele vrhunec, ko se je razvedelo, da namerava oditi za bolničarko v Španijo tudi mladoletna Jessica Redesdale, hči lorda Redesdale. Okoli teh dveh mladih ljudi se je spletla čudna povestica; nekateri so celo pravili, da se nameravata na skrivaj poročiti.

Fantovi in dekletovi starši so skušali na vse načine preprečiti ta mladi zakon in so naprosili oblastva, naj mlada človeka izženejo in napotijo domov. Zato so se začela na Francoskem dolgotrajna pogajanja med starši in otrokoma. Zmagala sta kajpak mlada zaljubljenca. Starši so morali nazadnje privoliti v zakon in tako sta se prejšnji teden na angleškem konzulatu v Bayonu poročila Edmund Romily in Jessica Redesdale. Za priči sta jima bili lady Romily in lady Redesdale.

Srečnosni dobitek

(zj-d) Pariz, sredi maja.

Te dni je bila vsa Francija v vročnem pričakovanju, kdo bo tako srečen, da bo zadel 3 milijonski glavni dobitek državne loterije. Vendar tokrat sreča Francozom samim ni bila kaj prida naklonjena. Nasmejala se je pa desetim revežem v Alžiru, ki so vsak na svojo desetinko zadeli ogromno vsoto 300.000 frankov.

Srečno številko 942.569 so zadeli neki delavec, dva gasilca, neki krojač, neki nezaposleni delavec, neki pristajniški delavec, neki konjeniški stražmojster in neki branjevec, ki se piše za Hocina.

Kakor vsi ostali je bil pred veliko srečo, ki ga je dohitela, tudi on reven ko cerkvena miš; srečo pa občuti dvojno, saj se je lahko takoj ko je dobil denar, oženil z Miriamo, hčerko Mohamedovo. Tako je namreč ime njegovi izvoljenki.

S poroko je že dalje časa odlašal, saj ni imel nikoli toliko denarja, da bi svoji dragi kupil majhno darilce. Te dni je pa pri priči ko je izvedel, koliko denarja bo dobil, na vrat na nos pobegnil iz branjarje, pustil celo kopo kupcev, da so si lahko kar sami postregli, in se je zaletel naravnost h kadju, da se mu predstavi kot ugleden in bogat mož. Potem je šel in kupil dragoceno poročna darila za svojo Miriamo, naročil plesalke in godbo in vse, kar je potrebno za blestečo orientalsko poroko.

Poljubi filmskih igralk

(nš-d) Hollywood, maja.

Prijatelji kina in filmskih zvezd najbrže že vedo, da je v filmskem mestu Hollywoodu izbruhnila stavka. To pot ne stavkajo igralci in igralkice, temveč tehnične osebe. »No,« boste menili nebržno, »to ni taka nesreča, v Ameriki je tako dovolj brezposelnih tehnikov, bodo že našli nadomestilo.« Motite se. Za obračanje obločnic z jarko lučjo, za naporno delo pri kamerah in celo za — lepoticenje morajo biti strokovnjaki, če naj bo film dober in dobiček masten.

Eden največjih in najbolj znanih filmskih lepoticcev, »lasuljar«, bi mu rekli po naše, je prav gotovo Wally Westmore. Med filmskimi igralkami uživa velik sloves, saj nekaj potez njegovega čopiča na mah polepša sleherni obraz — in katera ženska ne bi bila rada najlepša!... Westmore šminka in pudra filmske igralkice in igralce že dolgo vrsto let, zato ima dovolj bridkih in veselih izkušenj.

SOVRAZNIK ŠMINKANJA JE POLJUB

V pogovoru s francoskim časnikařem Larochem je Westmore povedal svoje mnenje o filmskem šminkanju in poljubovanju.

»Največji sovražnik dobrega šminkanja je poljub. Pred ljubezenskimi prizori nalepitičim igralko se skrbeje kakor navadno, toda komaj zavije prizor, je moje umetniško konic. Kolikokrat se jezim nad zmanjšanimi ustnicami in nad lisastimi lici! Nič ne po-

Z MARLENO DIETRICHOVO JE KRIZ

Najbolj nezadovoljen je lepoticilni mojster z Marleno Dietrichovo in Garryjem Cooprom. Saj se jima tudi še nikoli ni posrečil ljubezenski prizor s poljubom brez popravljanja ustnic in obraza. Preveč živo ga doživljata. Westmore je lahko upravičeno obupan...

Tudi z drugimi igralkami in igralci ni dosti bolj; nežen, naraven poljub pozna samo Mac Westova, polna lepoticca, o kateri pravi Westmore, da je v poljubovanju pravi angel.

Tolikanj oboževana Joan Crawfordova ima tudi svoje napake; poljublja se dobro, na koncu pa navadno obrne glavo na desno ali levo in pomaže svojemuo soigralko ves obraz.

George Raft je prav tako nezonsen kakor Garry Cooper; pravijo, da je že od rojstva sovražnik šminkanja, poljublja se pa tako ognjevito, da boče svojo soigralko kar zadušiti...

Jack Cakie, o katerem pravijo njegovi tovariši, da je plah, poljublja samo navidezno. Njegove ustnice ni

maga; ako se prizor ni posrečil, moram delo ponoviti in tako gre vse do tlej, dokler ni režiser s prizorom docela zadovoljen.

»Vse je odvisno od igralcev. Nekateri igrajo in objemajo samo navidezno, kar je zame dobro, za gledalce pa slabo. Drugi se pa svojemuo delu predajo z vsem ognjem. Najslabše je pa tedaj, kadar igra ljubimski vlogi pravi zakonski par...«

treba nikoli popravljati, niti po najbolj zaljubljenih prizorih ne. Westmore meni, da bi moral dobiti plahi Jack prvo nagrado za nežno poljubovanje.

Na moč koketna je očarljiva Claudette Colbertova, to nam dokazujejo njeni poljubi. Vendar včasih tako spretno poljublja, da ni treba nje, ne njenemu soigralko popravljati ustnice. To je pa odvisno od simpatije do soigralka...

Gladys Swarthoutova je pa še zelo mlada in neizkušena. Njeni poljubi so rahli in nežni; najbrže se bo pa »pokvarila«, je vzdihnil Westmore, posebno če bo prišla v roke oblastnemu režiserju.

Take in enake skrivnosti je zaupal prvi hollywoodski lepoticilec francoskemu časnikařju. Mislim, da bodo zanimale vse ljubitelje filma. Le škoda, da nismo mogli ničesar zvedeti o obeh zvezdah vseh zvezd, o Clarku Gablu in Greti Garbo. Morda nam bo drugič sreča bolj mila!

Skopuški soprog

in podjetna soproga

(*) Dunaj, maja. Človek bi mislil, da ni več reči, ki bi je sodniki ne bili premelevali pri razporokah. In vendar se je nedavno zgodilo nekaj, česar kronika doslej še ni zapisala.

PEKEL V ZAKONU

Spočetka, ko sta bila Johan M. in Pavlina še na moč zaljubljena, sta živela v najlepšem miru in soglasju. Z leti se je pa Johan prelevil v pravega hišnega tirana. V vsak pisker je pogledal, sleherni računec je obracal na vse plati — samo da je našel vzrok za očitke. Ker je naposled »ugotovil«, da porabi žena preveč denarja za gospodinjstvo, ga ji je dajal čedalje manj. To je bilo kakor nalašč za skopuškega moža. Uboga žena pa kajpak ni mogla s pičlimi denarici kriti vse izdatke, zato je včasih odnesla kakšno reč v zastavljalnico. Ko je mož to opazil, je rohnel kakor razjarjen lev.

Ženica je čedalje manj cenila svojega moža, zlasti od tistih dob, ko ji je zabičil, da mu mora poiskati ljudi, ki bi jim posojal denar. Tedaj šele je Pavlina izprevidela, da ni krivo moževega stiskaštva pomanjkanje denarja temveč zgolj skopuštvu. Gospa Pavlina je bila sprva sicer besna, ko ji je mož naložil tolikanj neprijetno iskanje ljudi, ki potrebujejo denarja, naposled je pa vendar s hudomušnim nasmeškom privolila.

SVOJEVRSTEN IZHOD

Kmalu je Pavlina povedala možu, da je našla nekaj ljudi, ki potrebujejo denarja. Res niso imeli ti ljudje porokov in tudi drugih jamstev ne, pač so mu pa obetali velike odstotke. Johan je bil iz pohlepa po denarju presrečen, da bo lahko zaslužil mastne denarce. Vse dolžnike je pred svojim možem zastopala gospa Pavlina sama; nikoli se ni prikazal nihče Johanu pred oči. To ga pa ni prav nič motilo, in tudi suma ni zbuhalo v njem, zakaj obresti je dobival iz ženinih rok zmerom točno ob določenih rokih. Kljub tem mastnim zaslužkom pa ni Johan dajal svojim ženi niti belica več za gospodinjstvo.

Ko je pa zapadel dolg prvega dolžnika v plačilo in je mož naročil svoji ženi, naj ga od dolžnika izterja, je prišlo na dan: vsa imena dolžnikov si je gospa Pavlina sama izmislila, denar je pa jemala od svojega moža zase... na posodo. S tem denarjem je odkupila v zastavljalnici zastavljene reči — in še obresti je plačevala svojemuo lastnemu možu.

Johan M. je tako pobesnel, ko je izvedel o premetenem početju svoje žene, da je še tisti dan stopil k sod-

niku in zahteval ločitev zakona, češ da bi mu bilo življenje s sleparsko ženo pravi pekel. Žena se je zatekla k odvetniču in mu potožila svoje gorje. Dejala je, da ni zakrivila prav nobene sleparije, saj je možu v redu plačevala domenjene obresti in tudi sicer ni moževega denarja porabila v svojo osebno korist. Zdjaj bo civilno sodišče moralo zagrizti v trd oreh, saj ne bo lahko priti ne temu ne onemu zakonskemu drugu do živega.

Dekle z neba

Prečudna zgodba o plavalasi deklici in dveh dobrih prijateljih

(*) Dunaj, maja. »Preneumno, da nimava nobenega dekleta!« je dejal Robert Karlu, ko sta se vsak na svojem motornem kolesu vozila lepega pomladnega jutra skozi Wienerwald. »Pričaraj vendar kakšno srčkano vitko plavalasko!« se je šalil Karl. »Hokus-pokus!« je vzklaknil z važnim obrazom Robert. In komaj je izrekel ta zagovor, je že nekaj zalomastilo nad klancem, in pred njima se je v obcestnem jarku znašla nežna plavalasa stvarca. Kakor na ukaz sta oba prijatelja razjahala kolo in skočila k srčkani deklici, ki je vzdihovala in javkala od bolečin.

»Kako dolgo me bosta še gledala?« ju je ostela prelestna neznanka. »Ali mi ne bi rajši pomagala na noge?«

Tedaj sta se oba razžvela. Prijela sta jo nežno in previdno pod roke in jo spravila na noge. »Av!« je tožilo dekle, »bržčas sem si novo zvil! Kako bom le domov prišla?«

Naša fanta sta brž položila mehko odedo na zadnji sedež in posadila srčkano ponesrečenko nanj.

V bližnji gostilni so se potlej vsi trije krepčali. Robert in Karl sta se kar kosala, kdo izmed njiju se bo z dejanjem in z besedo bolj prikupil mladi plavalaski. Mladenka se je pa obema dobrodušno in prisrčno nasmihala, in ni hotela nobenega izmed njiju posebej odlikovati. To kajpak ni bilo fantoma všeč, zakaj spoznala sta, da sta se oba čez ušesa zaljubila v čudež, ki jima je priletel iz neba. Kar na lepem je pa Karl vstal in odšel iz gostilniške sobe. Ko je Robert čez nekaj časa pokukal skozi okno, je videl, kako je prijatelj z nekam hudomušnim smehljajem stopil iz skednja, kamor sta bila malo prej spravila motorni kolesi na varno. Robertu se je tedaj nekaj posvetilo v glavi. Brž je stekel v skedenj — in glej, prijatelj mu je bil prerezal pnevmatiko na zadnjem

ELIDA mila

Temelj vsakega negovanja lepote

ELIDA BELI ŠPANSKI BEZEG omamljivega vonja — snežnobebe barve

Steel na sadnem trgu

V soboto popoldne na ljubljanskem sadnem trgu za stolica... Pozne gospodinjke kupujejo poceni ostanke, ljudje hite iz služb, otroci ponujajo cvetje in solato, v vročem zraku se spreletavajo golobje. Iz misli me zbudil, ne vrže rezek, hud pok. Pogledam v listo smer; drobecen pobič z velikansko kapo drži v eni roki velik šop kresnic, v drugi pa otroško pištolico, iz katere se še rahlo kadi...

Fantiček pa ni imel sreče; nič ni meril, pa je vendar zadel — nekó pnevmatiko.

»Zzzzzzz...« je zlobno zasikalo in nič hudega ne sluteč kolesar je obsedel na žalostnem kolesu.

Da ste videli takrat fantičkov obraz! Začudenje in strah sta ga kar okamenila, nato se je zdrnil, potegnil čepico na oči in stekel, kar so ga nesle noge...

Trg se je razdelil v dva labora. Eden, sibekejši je zagovarjal kolesarja, ki si je preklinjajoč ogledoval razdejano, drugi — v njem so bile vse branjevke, vsi prodajalci šira in cvetlic, vsi brezposelni, gruča študentov, dve elegantni gospe in jaz — je pa potegnil s fantičem.

Kakor zrasli iz tal so se prikazali trije stražniki in jo ubrali za ubežnikom, obe stranki pa seveda za njimi...

Na Krekovem trgu je tekel fantiček, da so se mu videle samo njegove rjave bosa noge in šop belih cvetic, ki mu je mahal ob strani. Pa jih ni izpusil.

Stražniki so se živžgaje pognali za njim. Vsa sreča so vztrepetala:

»Ali ga bodo dobili, ali ne?«

»Utrudil se bo,« so prerokovali pristaši kolesarja s preluknjeno pnevmatiko.

»Skril se jim bo,« sino upali mi.

In zdaj se je zgodilo nekaj, česar ni nihče pričakoval: razplet kakor v pravljici.

Neki gospod na kolesu, brčkone ljubitelj otrok, je pograbil fantička, ga posadil na kolo in oddiral z njim...

»Zločina menda ni storil,« je gotovo mislil, »saj je še tako majhen.«

In tako se je zgodba, ki se je tako nerodno-žalostno začela s kolesom, s kolesom tudi srečno končala. Krista

na prerokovane številke in vendar ni so zadeli dobitkov.

Naposled se je za tega preroka začela zanimati tudi policija. Zapri so ga, vendar so ga kmalu spet izpustili, ker mu niso mogli dokazati nobenega sleparstva. Ko je bil Oglialoro spet prost, so ga obkolili časnikaři in ga spraševali, kako računati srečne številke. Seveda jim prerok ni zaupal vse svoje skrivnosti, pač pa jim je povedal, da njegova prerokovanja ne veljajo zgolj za bližnja žrebanja loterije, temveč tudi za bodoča.

Svojim zvestim privržencem je potlej Oglialoro izračunal še nekaj številke za bodoče žrebanje, in sicer številko 29 za žrebanje v Bariju in številko 41 za žrebanje v Benetkah. Tokrat je previdno pripomnil, da morajo igrati najmanj v desetih kolih, sicer jim ne more jamčiti za uspeh.

Deset najlepših mož

(n) Angleško filmsko zvezdo Madeleine Carrolovo so prosili, naj našteje deset mož, ki ji najbolj ugajajo. Filmski igralci so bili seveda izvzeti. Igralka je brez dolgega razmišljanja kar hitro naštelja po vrsti najbolj simpatične ji može na svetu:

Najprej je imenovala ameriškega predsednika Roosevelta, za njim je prišel Anglež Bernard Shaw, nato angleški zunanji minister Anthony Eden, potem italijanski dirigent Toscanini, ameriški kralj železnic Waveril Harriman, slavni ameriški letalec Lindbergh, ameriški boksar Gene Tunney, prvak igre polo Raymond Guest, nemški teniški prvak baron pl. Gramm in kot zadnji ameriški admiral Byrd.

Ljubezniv kralj

(nvk) Kjöbenhavn, maja. V prestolnici domovine slavnega pisatelja otroških pravljic H. C. Andersena se dan pričena s pravljico. Vsako jutro namreč lahko vidiš kralja, kako jaha na svojem vitkem konju po ozkih ulicah, po širokih trgih in promenadah, med avtomobili, tramvaji in legijami kolesarjev in ljubeznivo pozdravlja svoje podanike.

Ta jutrnja ježa danskega kralja, to kraljevsko voščilo »dobrega jutra«, je stara tradicija, ki jo danski narod skrbno varuje.

Simpatični kralj, strumno vzravnan v sedlu, z roko ob častniški čepici potpežljivo čaka na cestnih križiščih in ljubeznivo odzdravlja na vse strani. Ob pogledu nanj spozna tujec, kako prisrčna in globoka ljubezen veže danski narod in danskega kralja.

15. maja je slavil kralj Kristijan X. 25letnico svojega vladanja. Dan pred praznikom je govoril ljudstvu z balkona svoje palače, na praznik sam se je pa peljal v kočiji s svojo družino po mestnih ulicah. Po vsej deželi so proslavili ta dan na kar najprisrčnejši način, v Kjöbenhavnu so priredili obhod študentov z bakljami in »cestno veselico« — ples na cesti brez policijske ure. Po uradnem koncu svečanosti je kralj Kristijan odšel z ministrskim predsednikom Stauningom na daljšo potovanje po svoji deželi. Vse slovesnosti so potekle v prisrčnosti, kakor je doma le tam, kjer je vladar v najlepšem pomenu besede oče svojemuo narodu.

Dva izreka

Mislim, da si je vsakdo dolžan zaslužiti toliko denarja, kolikor more, ga toliko prihraniti, kolikor more, ga toliko razdati, kolikor more.

Čista vest je več vredna kakor še tako velika, a na nečasten način pridobljena promozenje.

† John D. Rockefeller

(iz dobe, ko je kot mlad zakonski mož učil baptistovske otroke katekizma).

INDIJANEC

je rad madvedje šunko;

mi pa imamo radi in jemo našo

Ki-Ki BONBONE

Bilo kod **Ki-Ki** povsod!

Deseti brat

Ljubzenska povest v verzih po Jurčičevem romanu

V sedanjil čas postavil in v stihle prell Ivan Rob

VI.

Matevžek — razborit možakar — pobarat Dolefa hiti:
 »V vaš grad prišel je večeraj frakar, ki naj za Balčka poskrbi, da bolje v šoli bo oral? Po njivi sodi gospodarja! Po mojem škoda je denarja, ki ga zato gospod bo dal: neumna vedno je butica, pomaga sama si — glavica.«

VII.

»E, kaj boš ti,« mu Dolčf pravi, »saj nič ne veš! Ne gre za tó, da fanta k pameti pripravi — kdo danes mara še za njo! — Tu gre le za ugled družine: če sinko »veke« bo dobil, če bo prinašal opomine, da vsemu bo — inštruktor kriv. Z denarjem pa moj brat skopari, bo plačal uro mu po pari.«

VIII.

Tako ta dva sta modrovala, zabavali so se možjé; sta sprva si nasprotovala, podala končno si roké. Potem so družno moževali, hvalili starih časov tek, ko niso kuluka poznali, ko krize ni bilo vse vprek; kak moral svet bi se vrteti, da vredno bi bilo živeti.

IX.

Pri mizi se Martinek vzdigne, obličje v jezi mu žari, desnico sunkovito dvigne, obrnjen k Mihi zakriči:
 »Ti, Miha izpod Gaja, stran, od naše družine poštene! Ti ne poznaš vesti nobene, ti oderuh si in cigan.«
 Potem k ostalim se obrne in nanje te besede zvrne:

X.

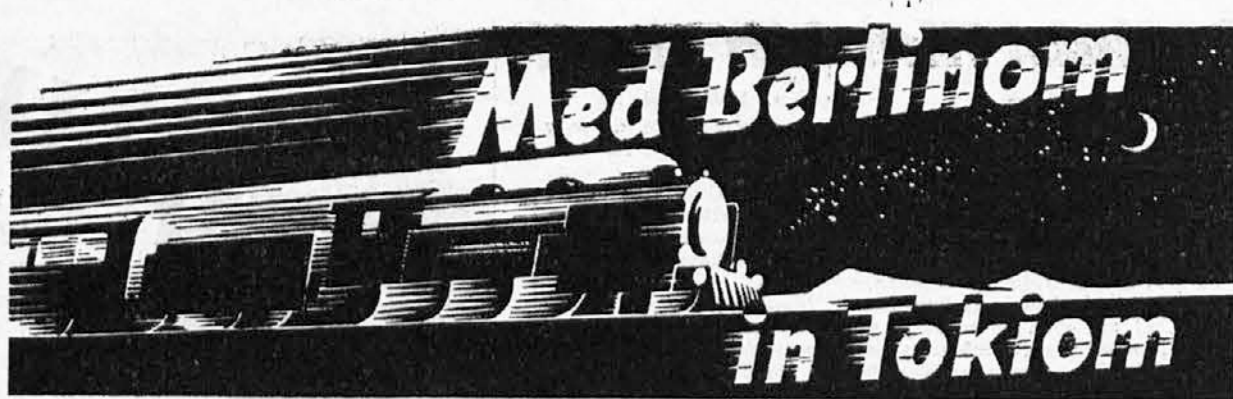
»Denar iz bank je Miha vzal takrat ko ni bilo zapore — zdaj redko kdo ga vzeti more — in ga posojati začel. Tako Francetu je pred leti posodil, da si hlev zgradi, zdaj kajzico mu hoče vzeti, ker mu France še vrnil ni. Francetovo dekle pa joče, ker Miha jo za ženo hoče.«

XI.

V odgovor Miha mu zabrusi:
 »Kdo me iz krčme bo podil? Kar pridi semkaj in poskusi, jih boš že, komunist, dobil. Domov sem mislil že oditi, ker se na delo mi mudi in moram nekaj še storiti; ker pa berač me ven podi, zato nalašč se tu ostanem, od svoje mize se ne ganem.«

XII.

Martinek Spak zdaj k njemu skoči, za vrat ga prime in zlasá, okrog ušes ga dvakrat počí, in k vratom s silo ga pehá. Dolžan mu Miha ne ostane: po buči česne ga močno, da kožo mu z lasmi posname, v sedalo brčne ga z ного. Ker dober zgled za sabo vleče, zato so vsi že v sredi gneče.

Po resničnih dogodkih napisal F. N.

7. nadaljevanje

Dobra ženica se je morala vrniti v gledališče; dogovorili sva se, da jo bom v hotelu počakala, dokler mi ne bo telefonirala. Medtem se bo ona pomenila s plesnim mojstrom Akajamom in me bo morda še nočoj odpeljala k njemu.

V glavi mi je kar šumelo. Načrti gospe Netzkejeve so se mi zdeli nekam previharni in tudi ona sama. Ker je bila pa videti poštena, sem si rekla: Bianca, počakaj, kaj bo!

Peš sem jo mahnila proti svojemu hotelu — in našla sem ga šele tedaj, ko sem na vso srečo dobila stražnika, ki je razumel angleški.

Ne pišem se več Bianca Singalova

O pol dveh me je poklicala gospa Netzkejeva in mi je povedala, da ima plesni mojster Akajama pravkar odmor. Ker stanuje zunaj mesta, naju ne more sprejeti doma. Zato bi želel, da prideva v kavarno »Mon amie« na Ginzi — saj res: Ginza se imenuje glavna tokijska ulica.

»Kar klobuček na glavo in brž pridi!«

»Mon amie je majhna in elegantna kavarna po francoskem vzorcu. Ko sem vstopila, je že sedela Netzkejeva s plesnim mojstrom za mizo.

Gospod Akajama je bil majhen, a čeden mož kakšnih 28 ali 29 let. Bil je droban in vhek, gibčen pa tako, da si na prvi pogled spoznal v njem plesalca. Na ozkem nosu je imel velike roževinaste naočnike, ki so nekoliko kvarili izraz njegovega sicer tako razumnega obraza. Bil je zares za japonske pojme zelo izobražen in načitan. Govoril je lepo angleščino; nemški pa ni znal niti besedice. Še nikoli ni bil v tujini, vendar je vodil vse plesne predstave zapadnjaškega sloga po vseh odrih Macutake. Imela sem ga na sunu, da je lovil svoje ideje iz ameriških filmov, in pozneje — pri reviji sami — sem bila o tej svoji domnevi že kar prepričana.

Mladi plesni mojster je bil z gospo Netzkejevo in z menoj navdve ljuden.

Akajama me ima zelo rad, č mi je dejala Netzkejeva, in pobožala mladeniča materinsko po lasih. »Kakor vsi Japonci, ki znajo izgovoriti moje ime, me ima tudi on rad. »Necke« pomeni namreč po japonsko drobčen izrezljan gumib iz slonovine ali iz polščenege lesa, kakršne so včasih nosili Japonci na pasu, današnji dan pa zbirajo tako reč kot starinsko umetnino. Saj me razumete, »Necke« pomeni Japoncem toliko, kakor nam zapeljivica ali pa škattica za puder. Veste, nekega tovariša imam na glasbeni akademiji in čeprav je dober pevec in odličan pedagog, se Japonci kar davijo ob njegovem imenu. Premislite: Wucherpfennig se piše ta mož. Ne razumem tega človeka, kako je mogel priti na Japonsko, pa si ni onimislil drugega imena! Da, saj res: še za vaš pevdonim se moramo znebiti.«

Akajama se je davil z imenom Wucherpfenniga, pa vendar ni pravega pogodil. Nama je bila njegova muka kajpak v zabavo. Še več veselja mi je pa pripravil Akajama s tem, da me je bil pripravljen — če hočem takoj — predstaviti ravnatelju podjetja Macutake. Kot vljuden človek se je kajpak delal, da mu je moje ime znano, češ vse znamenite evropske plesalke pozna po imenih. V resnici se mu pa še sanjalo ni, kdo sem. Zdelo se je pač, da ga je gospa Netzkejeva o vsem poučila, zato sem morala biti prepričana, da slepo zaupa njeni besedi.

Dejala sem mu, da bi seveda najrajši šla kar takoj k ravnatelju, če je to le dostojno ob tej popoldanski uri.

»Kar pojdiva,« je dejal, »z ravnateljem Kondom sva prijatelja.«

Gospa Netzkejeva se je poslovila in mi je obljubila, da bo zvečer prišla nadzoroval priprave za selitev v hotel Imperial.

»Pa ravnatelja mi pozdravite, dragi Akajama,« je še klicala za nama.

»Pošteno naj se zavzame za mojo varovanko.«

Z Akajamo sva jo mahnila peš do ravnateljskega poslopja gledališke družbe Acutake. Imela sem pomirljiv občutek, da sem po ljubezni zaslugi gospe Netzkejeve prišla na pravo pol. Res je bilo še vse odvisno od odločitve ravnatelja Konda, in Akajama mi je spetoma še sam večkrat dejal, naj si ne delam preveč upanja, ker mi ne more prav ničesar obljubiti. Njegova velika revija je gotova in vprašanje je, ali bo ravnateljstvo voljno izdati še kaj denarja za plačo nove plesalke in za nove kulise, ako bi bilo treba vrniti kakšen nov prizor zaradi nje.

Ravnateljsko poslopje je bila petnadstropna gosposka hiša evropskega sloga. Ravnatelj Kondo — žfel se je skoraj ko kakšen Evropec — je bil na oko zelo mlad; govoril je lepo angleščino in tudi nekaj malega po nemško je znal. Leta 1929 je bil namreč v Berlinu, kjer so z velikim uspehom predvajali nekaj filmov njegove družbe.

Akajama naju je seznanil in je Kondo tudi koj povedal, kdo sem.

»Zmerom smo veseli umetnikov iz Nemčije,« mi je pristno dejal Kondo, ko mi je stisnil roko. Nisem vedela, ali je rekel to samo iz vljudnosti, saj je celó drtil, da tudi on pozna moje ime. Videla sem pač na steni za njegovim stolom fotografije Janningsa, Dietrichove in še nekaj drugih. Imela sem dovolj časa, da sem si vse ogledala, zakaj Akajama in Kondo sta se po japonsko na dolgo in na široko pogovarjala. Večkrat sem slišala ime Netzke in »Arima«, še večkrat pa besedo revija.

Ravnatelj Kondo si je zamišljeno tri lica, in vedela sem, da je vse odvisno od njegove odločitve. Čedalje bolj zamišljen je postajal. Naposled sploh poslušal ni več, kaj mu Akajama pripoveduje. Potlej je nekam telefoniral, in dejala sem si: te govori zame!

Telefonski pogovor je trajal precej časa; Akajama je bil od pričakovanja kar nestrpen. Na lepem je pa Kondo obesil slušalko na aparat in me je vprašal:

»Ali bi mi lahko zaplesali kakšen ples, gospodična Sydow?«

»Zdaj takoj?« sem vprašala nekam osuplo.

»Da... to bo tudi za vas najbolje,« je menil.

»Kajpak,« sem dejala, »kajpak! Samo ukažite...« Tedaj sem se spomnila, da že tri tedne nisem niti noge premaknila. »Kdo me bo pa spremljal? Vsaj klavir, klavir bi potrebovala.«

Kondo je preišljal. »Ali ne znate nobenega od listih plesov, ki jih plešete po Nemčiji brez godbe?«

»Da, plesala sem že dva deloma brez godbe.«

»Vidite, to bi bilo kakor nalašč; zaplešite tiste partije, pa bomo videli.« Peljal me je v majhno sobo za predvajanje filmov. Na vso srečo je šel tudi Akajama z nama, zakaj plesati pred enim samim človekom je neznanjsko težko.

Akajama je privlekel od nekod sinje hlače za trening, ki sem jih zamenjala za svoje krilo.

»K temu plesu sta potrebna gong in leseno nabijalo,« sem razlagala ravnatelju med plesom, »tako nekako... gong... taktak... gong...«

Potlej sem plesala nekaj časa brez spremljave — sama in zapuščena, v dušeci tišini... Proti koncu plesa je začel Akajama, sloneč ob zidu poleg filmskega platna, osupljivo oponašati gong in tolkalo — in mi je tako olajšal mojo težko skušnjo.

Naposled sem plesala še neki Regerjev valček, ki ga je Akajama poznal. Pripeval je plesu — čeprav ne z lepim glasom, vendar ubrano. Tako mi je pomagal prenesti najhujše; prepričana sem bila, da sem skušnjo dobro prestala — in opazila sem, da je bil tudi Kondo očitno zadovoljen.

Hlastno sem se oblekla in sedla na stol. Oba moža sta se živahno pogovarjala, in zmerom znova sem slišala iz njunega pogovora besedo »jenc«. Torej sta barantala bržias za plačo. Meni so take stvari že zmerom nerodne, in sem celo takrat, čeprav sta moža govorila v nerazumljivem mi jeziku, zardela do ušes.

Tedaj se je Kondo obrnil k meni, rekoč: »Torej, gospodična, sprejeli bi vas pod raznimi pogoji za mesec dni.«

Najrajši bi bila kar pokonci skočila in zaukala, vprašala sem pa popolnoma mirno: »Kakšni so vaši pogoji?«

Medtem ko smo se vračali v njegovo pisarno, je ravnatelj Kondo povedal, da se moram zadovoljiti s prav pičlo plačo. Revija je že gotova, mi je dejal, in je tako že stala preveč denarja. Vstopnine so pa nizke, ker so časi slabi. Povsod išta pesem: v Newyorku, v Hollywoodu, v Berlinu ali v Tokiu!

Po pravici sem mu povedala, da sem v zadregi, in da se moram zato zadovoljiti tudi z majhno plačo. Ko mi je povedal vsoto, ki mi jo je namenil, sem pa vendar osupnila: tako nizka je bila, da bi s tem denarjem komaj in komaj plačala hrano in stanovanje v hotelu — zdaleč seveda ne v Imperialu! Kondo je razen tega še pripomnil, da

je to z menoj sploh drzen poskus, zakaj resni evropski plesi do zdaj še niso našli poti na japonske odre. Utegne se zgoditi, da me bo občinstvo izžvižgalo, a prav tako se utegne zgoditi, da bom žela uspehe; pollej, pollej me bo že še za kakšen mesec aganziral in mi tudi plačo primerno zvišal. Naposled se utegne izciniti iz tega še kakšna zmagoslavna turneja po Japonskem... kajpak je vse odvisno od prvega uspeha.

Malo sem se pomešetarila — in posrečilo se mi je, da mi je ravnatelj pridelal še trideset jenov k plači. To ni bilo kdo ve koliko, toda več po nobeni ceni nisem mogla izprositi. Na koncu koncev mi je dobri ravnatelj storil vendar samo uslugo in me je rešil bede. To je bilo gotovo, a za vso ljubeznostjo sem slutila, da vendar nekam izkorišča mojo zadržgo.

»Zdaj pa pridejo še drugi pogoji,« je spet spregovoril Kondo. »Privoliti morate, da napravimo reklamo za vas, po svoji glavi.« — Ta slavek je povedal angleški, zato je bil še težje razumljiv.

»Kako naj to razumem?«

Razumeti sem morala tako: Med Macutako in Arimo je divjala že od vsega začetka revije na Japonskem konkurenčna vojna. Borili sta se z vsemi, čednimi in nečednimi sredstvi. Arima, tako sem razumela, je elegantno zdravišče nekje v hribih, za Kobo in industrijskim središčem Osaka; ta kraj slovi po čednih dekletih, ki pripravljajo zanje ošaški magneti denar.

Dalje prihodnjé

HERSAN CAJ

Vam bo pomagal, da zopet dobiti zdravje s pomočjo zdravilnih lastnosti zelišč. — **HERSAN CAJ** Vam bo ublažil obolenje pri menjavi in bolečinah pri mesečnem čiščenju (menstruaciji). — Ali Vas nadleguje preobilna maščoba (debelost)? — Hočete biti vitki? — Potem lahko uporabljate **HERSAN CAJ**.

Zakaj trpite bolečine pri revmatizmu in protinu (gihu), ko to ni potrebno? **HERSAN CAJ** je sredstvo, ki Vam more olajšati bolečine.

HERSAN CAJ pomaga pri popajpenju žil (arteriosklerozi) in zlati žili (hemoroidih).

Ali res ne veste, da je **HERSAN CAJ** dobro sredstvo pri obolenju želodca, jeter in ledvic?

HERSAN CAJ se dobiva samo v izvornih zavetkih v vseh lekarnah. Zahtevajte brezplačno brošuro in vzorec pri:

„Radiosan“ Zagreb
 Dukljaninova ulica 1.
 Reg. S. št. 19.834-33.

K 25letnici danskega kralja Kristijana X. Zgoraj: Trije skandinavski vladarji na balkonu gradu Amalienborga v Kjöbenhavnju: Haakon VII. norveški, Gustav V. švedski in jubilarnt Kristijan X. danski. Spodaj: Kraljeva garda izkazuje vladarju čast. — V sredi: Nov jadralni svetovni rekord je dosegel nemški jadralce Steining iz Vratislave: povzpcl se je 6000 m visoko. Dosedanji rekord je bil 4300 m. — Na desni: V Lakehurstu se je sestal na sejo preiskovalni odbor, ki ima nalogo dognati vzroke katastrofe zrakoplova »Hindenburga«. Na sredi: graditelj zeppelinov dr. Eckener.

Gospodinjstvo je duševno delo!

(Nekaj razmišljanja o smotrnem gospodinjstvu)

Sosedovo dekletce, ki hodi v gimnazijo, mi je ondan med jokom potožilo, čes da ji je profesor rekel, da je neumna gos in naj se rajši loti gospodinjstva, šolo pa obesi na kol.

Obupanki sem svetovala, naj počaka v miru in ob marljivem učenju na spričevalo, ki bo pač najbolj zanesljivo merilo njenih učnih sposobnosti.

Ob tem sem si pa mislila, kako kratkovidni so še dandanes celo vzgojitelji mladine, ko še vedno mislijo, da je gospodinjstvo delo nesmiselno in so ga zmožni ljudje, ki niso drugod za rabo.

Pa je vendar nasprotno res! **Sodobno gospodinjstvo je le za odprte glave.** Zato ker je smotrno gospodinjstvo — duševno delo. Sodobna gospodinja mora tako rekoč iz nič ustvarjati. In to ni lahko. Za to ne zadošča samo odporno telo, pa tudi močne in pridne roke niso dovolj, za to je treba tudi odprte glave in pripravljenosti za izobraževanje v tej smeri.

Od materinega zdravja je odvisno zdravje vse družine

Tega se gospodinjke premalo zavedajo. Z različnimi čaji, obkladki in grelci strežejo za vsako malenkost razneženim otrokom in možu, same se pa od jutra v pozno noč ubijajo in si ne privoščijo niti trohice miru in počitka. Ta in ona bo ob tem morda zavzdihnila: »Kako naj se odpočijem, ko pa mora biti delo opravljeno, in ne morem gledati prah po kotih, ne strganega nogavice in umazanega posoda!« Saj tega tudi treba ni! Treba je samo malo dobrega stremljenja in hotenja, da si delo, tisto drobno in vse življenje se ponavljajoče naporno delo olajšamo!

O pravilni držji telesa pri delu

Gospodinjke ne vedo, ali pa tudi ne vedo, in vendar ve dandanes že vsaka strojeopiska, kako mora sedeti pri pisanju, da se ne bo prehitro utrudila, čeprav tipka le 6 do 8 ur na dan. Gospodinja dela več ur na dan, brez praznikov, nedelj in dopustov, pa še dandanes ne ve temeljne resnice, da je sklonjena drža bodisi mirujočega bodisi gibajočega se telesa mnogo napornejša od ravne držje. Delo, ki ga opravljamo stoji, nas bo hitreje utrudilo, kakor če bi ga delali sedé. In še nekaj, kar večini ni mar: sedeti je treba ravnó; včasih se je treba nasloniti na hrbet stola. Skrivljena drža pri sedenju ni kvarna samo za doraščajoče mlade ljudi, tudi odraslim škoduje, ker jih utruja.

Za danes bodi teh morda na videz teoretskih naukov dovolj. Nekaj praktičnejšega torej!

Blesteča parketna tla

so vaš ponos, kajne? Radi imate lepa tla, manj radi jih pa čistite in gladite. Zato ker je to opravilo združeno s precejšnjim naporom. Zakaj?

Samo zato, ker so sredstva tega opravila bolj ali manj neprimerna. Namesto da bi nam delo lajšala, nam ga celo otežujejo.

Prenašanje vode, izpiranje krp, sklanjanje, vse to ni prijetno. Hrbti, ki se venomer upogibajo, trpe. Tako, da nas zvečer bole in nismo za nobeno rabo več.

Ali ne bi naše delovno orodje prilagodile sebi? Gospodinja, ki je 170 m visoka, si bo kupila pač metlo ali ometlo, ki bo vsekako daljše od onega, ki si ga bo izbrala manjša osebnica. Ko zbiraš smeti z majhno metlico na smetišnico, se moraš tolikokrat skloniti!

Ali si ne bi rajši priskrbelo novodobno smetišnico na dolgem spodaj ukrivljenem ročaju in prav tako metlico? Enkratni večji izdelek se bo prav gotovo obnesel.

Ko stikate za prahom pod omarami in posteljami, se sklanjate. Dokler ste mlade in zdrave, ni to nič težkega in hudega. Starejšim in takim, ki jim rada sili kri v glavo, bo mnogo prijetnejše, če pri takem delu pokleknajo na eno koleno, namesto da bi sključile vse telo.

Voščenje parketov s krpo v roki in kleče je naporno. Prav kmalu nas bodo bolela kolena in kri nam bo zalila glavo. Pritrđimo si rajši krpo na ometlo in z njim voščimo tla. Dobe se pa tudi že posebne priprave s prostorom za vosek, ki ga v majhnih množinah iztiskamo na tla, medtem ko s ometlo podobno pripravo drgnemo tla. S takim orodjem si prihranimo precej truda in še več voščila.

Nekaj o voščanju tal

Ko smo tla, bodisi da so barvana, z linoolejem prekrita ali iz trdega lesa (parketi) temeljito očistili siehnerga praška ali starega loščila, se pripravimo, ali so popolnoma suha, in jih potem namažemo z redko tekočim, dobrim voščilom. Voščilo nanesimo na tla prav na tenko.

Če je voščilo na debelo namažano na tleh, se bo poznala sieherna stopinja. Preveč voščila ne da več leska, ampak več umazanije in še več jeze.

Če je voščilo dobro, zadošča, da tla namažemo z njim enkrat vsakih 14 dni ali še redkeje. Vsak dan je pa treba tla izbrisati z mehko volneno krpo in izgladiti s parketno ščetko ali strojčkom. (Dalje prihodnjič.)

tako dolgo mešaj, da postane svetlosiv. Gotovo torto lahko okrasiš s čokoladnim ledom ali pa kar z nadevom.

Orehova torta

Mešaj 12 rumenjakov, 29 dkg sladkorja in limonove lupine, da dobro naraste. Temu primešaj 21 dkg drobno zrezanih orehov, 8 dkg z rumom

KOVINASTO POHISTVO
F. GOLOB, LJUBLJANA
Wolfova 8

napojenih drobtin, malo cimeta in klinčkov ter sneg 12 beljakov. Peci počasi v dveh oblikah. Ohlajeno torto nadevaj z malinovo mezo ali z gosto vaniljevo kremo in oblij z rumovim ledom.

Ena obleka in trije boleri so tri obleke

Bolero je še zmerom moderen; še zmerom, ali pa spet, kakor hočete, saj veste, da ga vidimo vsako leto med novimi modeli, toda tako v modi, kakor je letos, menda ni bil še nikoli. Nič čudnega, bolero je eden najljubkejših in najpraktičnejših pripomočkov za tiste, ki imajo malo denarja pa dosti želja. Za bolero ni treba posebnega, težkega blaga, kroj je lahko tako enostaven, da ga pogodi

Srčkan okrogel bolero za poletje

Modni utrinki

ČEVLJI Z VISOKIM PODALJSKOM NAD NARTJO bodo letošnje poletje najbolj v modi. Ti čevlji imajo zaokrožen ali pa kvadratno prišekani sprednji del in bodo prav tako čedni iz jelenove kože kakor iz navadnega usnja. Nove čevlje so prvi uvedli Američani.

ČRTASTO BLAGO si je spet osvojilo dobršen del poletne mode. Za spremembo težeje letos črte na oblekah povprek in ne navpično kakor lansko leto. Da ne bo postava videti preokorna, bomo vstavili v vsako tako obleko nekaj gub, kjer bodo tekla črta pokončno.

KOCKASTA ALI »SKOTSKA« BLAGA bodo letos modernejša kot kdaj koli. Elegantno pa učinkujejo le sestave teh pisanih blag s temnejšimi enobarvnimi jopicami ali oblekami.

tudi manj spretna domača šiviljica, in kar je glavno: bolero je poceni.

Tistim, ki niso preveč v stiski za denar, priporočam, naj si sešijejo več bolerov. Enega platnena v živi barvi, enega temnejšega k popoldanski obleki in enega pikčastega. Zadnjič sem srečala gospo, ki je imela nenavadno elegantno, a na moč enostavno obleko: skromna popoldanska temnodruga obleka z belim vratnikom, povrhu pa belo pikčast bolero na temnodrugi podlagi. Zdaj pride najvažnejše: svojevrstnost te obleke je podčrtoval samo bolero, podložen s temnodrugi pikčastim blagom na belem dnu. Pri hoji se je ta bolero odpiral in ob vsakem koraku spreminjal videz obleke.

Torej bolero, podložen z nasprotno barvo, ni tako slaba misel, posebno če ga ukrojimo tako, da ga lahko nosimo na lice in narobe.

K športni obleki iz enobarvnega blaga, na primer iz jerseyja, si ukrojimo dva bolera iz pisane volnene blaga. Za popoldanske obiske ali gledališče je priporočljiv bolero brez gumbov; nosimo ga na pralno pikejasto bluzo.

Bolero iz lanenega ali grobega platna, enobarven ali imprimiran, se bo izvrstno podal na vaše poletne, pastelne obleke. Dolgost bolera ni strogo določena in tudi oblika ne. Razumele boste, da naj bo svilen bolero krajši kakor platnen, oba morata biti pa vsaj tako kratka, da se pod njima vidita bluzo in pas.

Naposled je bolero kakor nalašč za tiste, ki imajo le eno ali dve večerni obleki. Temna svilena večerna obleka in več bolerov v živih barvah, zraven pas in cvetlice v isti barvi, pa boš vsak večer nova. Večerni bolero je lahko bolj ali manj dragocen: videli bomo bolere iz čipk in iz vezanih tkanin, druge, nič slabše iz drobno nabubane lameja in iz samih volanov.

V Parizu nosijo elegantne dame bolere iz enobarvne ali pisane slame, bolere iz istega blaga, kakor je obleka, in s podlogo iz živobarvnega tafta, bolere iz trakov, sešitih s pestro vrveo, in še nešteto vseh mogočih svojevrstnih bolerov.

Ne pozabite, da ima bolero dve obliki. Prva je okrogli bolero, ki se poda le drobnim in vitkim postavicam; bolero, posnet po španskem vzorcu je pa spredaj daljši in poudari črto prs. Ta bolero je zal težje ukrojiti, poda se pa tudi obilnejšim damam.

Bolera naj ne nosijo: ženske s prekratim pasom in preobilnimi grudmi; ženske z okroglimi hrbti (razen če začno pridno telovaditi naše vaje); ženske z debelim pasom ali predolgimi nogami. Za vse druge je pa bolero kakor nalašč, saj je mladosten, ljubeč in poceni. Saška

Najemnik Kolar zahteva

Lepota in vročina

Skoraj vsaka koža je zelo občutljiva za vremenske spremembe. Prvi močnejši solneni žarki, menjava vročega in mrzlega vetra, vlažnega in suhega zraka, vse to nežni koži močno škoduje. Poleti naj ženske s suho kožo rajši docela opuste umivanje z milom, če hočejo imeti svežo in napeto polt.

Da se ti ne prične koža na obrazu luščiti, si zvečer namaži obraz z mastno kremo ali pa z mandljevim mlekom. Zjutraj se moraš seveda dobro umiti, a namesto z milom, s kuhano mlečno vodo ali pa z mandljevo moko. Pazi, da bo moka res iz mandljev in ne iz zmlatih breskovihi koščice.

Po umivanju moraš obraz osušiti, čeprav je poletje, ne dopuščaj, da bi ti ga sušila sonce in veter. Brisačo imej zmerom pri roki, in to gladko platneno brisačo, ne pa fro-tirko. Fro-tirka kožo draži, zato je za obraz ne uporabljaj, pač pa za brisanje vratu.

Poleti ne nosi tenčic na klobukih, zato pa klobuke s širokimi kraji in solnenik. Ne naloži obraza s šminko in pudrom, to je škodljivo in grdo; v žarkem poletnem soncu je kričeče poslikan obraz hudo neokusen.

V vročih poletnih dneh spremeni jedilnik, tako da bo ravno nasproten od zimskega: dosti solate in zelenjav, malo mesa in masti. Le tako se bo tvoje telo odpočilo od težke zimske hrane, prebava se bo uredila in koža očistila.

Praktični nasveti

Čevlje za šport, turistiko itd., napravljis nepropustne, če jih dobro namažeš z ricinovim oljem; to olje dela namreč usnje voljno in neprodušno. Mokre čevlje seveda ne smeš sušiti pri vroči peči. Če nimaš pri roki drugega, jih nagati vsaj s časopisnim papirjem, da ne izgube oblike.

Klavirskih tipk ne čistí z navadno vodo, ker postanejo rumenkaste.

Koralde se ti ne bodo strgale, če jih boš nabrala na tenke strune.

Zelo občutljive tkanine skrobíš z vodo, v kateri si raztopila nekaj koščkov sladkorja.

Presoljeno juho popraviš, če vržeš vanjo nekaj rezin surovega krompirja.

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

Četrtek: Goveja juha s kipnikom v jajčni sopari, govedina z mladimi kolerabami, fižolova italijanska solata* in krhki venčki iz mandljev. — Zvečer: Jetrni tički s špageti.

Petek: Umetna zdrobova juha, zelenjavni kipnik z gobovo omako, buhtlji z vaniljevo kremo. — Zvečer: Beluševi cmoki z rjavim presnim maslom**.

Sobota: Beluševa juha, pečenka z rižem in zeleno solato, kipnik iz orehovih rezancev. — Zvečer: Cvetača v obari z drobtinastimi cmoki.

Nedelja: Riževa juha iz perutnine, raki, mlada račka z novim krompirjem in solato, kruhova torta***. — Zvečer: Mrzli narezek, kruh s presnim maslom, sir.

Ponedeljek: Goveja juha s cmoki iz prekajenega mesa, goveja pečenka v smetanovi omaki, testenine, krhki koški s kavno kremo. — Zvečer: Mrzla gnjat, francoska solata v aspiku.

Torek: Goveja juha z mozgovimi cmoki, riži bizi z rumeno repo, češki tolki. — Zvečer: Palačinke z gobicami.

Sreda: Ješprenčkova juha, prekajen jezik s spinačo, palačinke. — Zvečer: Mrzli narezek, mrzel jezik z korčično omako.

POJASNILA

* Italijanska fižolova solata: Zvečer namoči 25 dek fižola, drugi dan ga s pol čebule skuhaj in pretlači. Kaša mora biti precej gosta, zato ne daj preveč vode. To zmes zabeli s soljo, poprom, oljem in kisom. Solato serviraj h glavni solati.

** Beluševi cmoki. 1/2 kg belušev skrbno očisti vseh niti, nato jih pa kuhaj od mehkega v vreli slani vodi. Zreži jih na 2 cm dolge kosce in jih docela ohladi. Podmeti 30 do 40 dkg moke s 1/2 dkg shajanjega kvasa, dodaj 2 jajci, soli in 4 dkg stopljenega presnega masla. Dodaj belušev vodo, dobro vtepi testo in naposled primešaj narezane beluše. Z zajemalko oblikuj narezane beluše, v vreli vodi. Kuhane omeke z vilicami prereži in na-

polni z drobtinami, ki si jih orumenila na presnem maslu.

*** Kruhova torta: Vmešaj 5 rumenjakov, 15 dkg sladkorja v prahu, 8 dkg nastrgane čokolade, nastrgano limonovo lupinico in 4 drobno stolčene nagelje žbice. Dodaj sneg beljakov in 15 dkg v rumu namočenih kruhovih drobtinic, 5 dkg nastrganih lešnikov in noževo konico pecivnega praška. Testo peci v tortni obliki pri zmerni vročini. Ohlajeno torto dvakrat prereži, napolni z ribezovo mezo in prevleci z limonovim ledom.

*) Mrzli narezek: Z limono zabeljena paradižnikova solata, sardelno maslo, listavec, gnjat z jajčnim ali gorčičnim nadevom, salamovne rezine, sir in presno maslo tvorijo okusen mrzli narezek. Za ljubitelje sladkih solat bo zdaj primerna češnjeva solata z narezanimi jabolki, nekaj kapljicami limonovega soka, bananovimi rezinami in medovo zabelo.

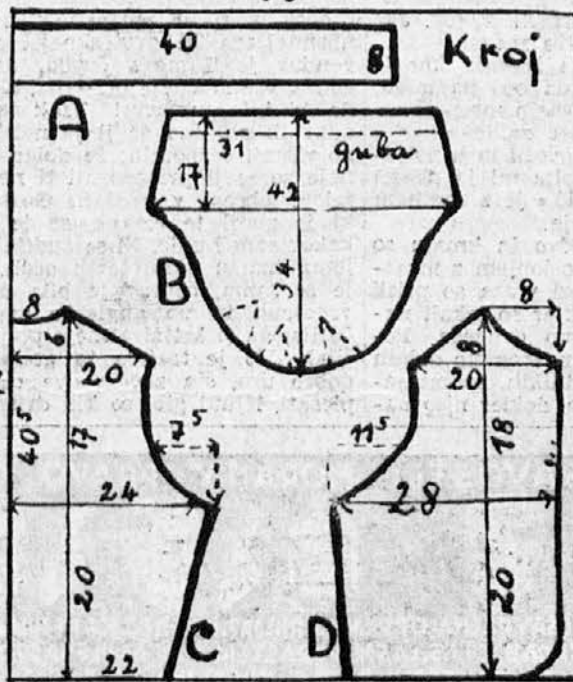
NEKAJ TORT ZA IZBIRCNEZE

Pišingerjeva torta

Mešaj, da dobro naraste, 10 rumenjakov in 25 dkg sladkorja z vanilijo. Ko se dobro speni, dodaj sneg 10 beljakov in z njim vred 17 dkg drobne moke. Zdaj namaži primerno plitvo obliko s presnim maslom in potresi z moko, namaži nanjo z nožev rob debelo testo in lepo rumeno speci. Pečeno ploščo s tenkim nožem dvigni in nareži poljubno velike štiroglate ploščice in jih položi na desko, obliko pa na novo namaži s presnim maslom in testom, in peci tako dalje, dokler ni vse testo pečeno. Zdaj jih pomaži z nadevom, zloži skupaj in obteži; čez pol ure oblij torto s čokoladnim ledom.

Nadev: Daj v kozico 1/2 litra dobre sveže smetane, 4 rumenjake, 18 dkg čokolade in 20 dkg sladkorja z vanilijo; postavi na štedilnik v vrelo vodo, da se zgosti, potem pa pridno mešaj. Zgoščen nadev postavi na hladno, pa še zmerom mešaj, v ohlajeni nadev zamešaj 25 dkg drobno zrezanih in stolčenih lešnikov, mandljev ali oreh-ov in 25 dkg presnega masla in še

135

Za naš bolero potrebuješ 135 cm dolgo in 75 cm široko blago; pazi, da kroj ob vratu natanko pogodiš, ker moraš nanj priti ovratnik v obliki traku. Ovratnik lahko vrezes dvojno, posebno, če je blago zelo tanko. Bolero si lahko omislíš iz vsakega blaga, najbolj čeden bo pa brčkone iz močnega platna za poletne obleke.

Skrivnost LOGARSKÉ HISICE

Roman. — Angleški napisala Elinor Glyn. — Prevedel Z. P.

6. nadaljevanje

VIII

Na novega leta dan

»Ne, to pa že ne!« je vzklila Tamara, ki jo je spet popadel bes. »Že večkrat sem pri bratu Tomu poskusila, pa ne prenesem. Ne zaradi tega, ker sem plaha, temveč zaradi tega, ker je neumno, zato ne kadim, ali razumeš?«

»Saj vas ne silim h kajenju! Meni so vaši drobceni zobki vseč takšni, kakršni so!«

Tamara je bila ogorčena. Njegovo vedenje nasproti njej je bilo zmerom tako, kakor da bi bil on gospodar, ki lahko ukazuje in ima pravico, da si izgovori kolikor mogoče mnogo zabave, igrajoč se z njenimi občutki, kakor mu pač muhavost narekuje. Najrajši bi ga bila oklufutala.

»Koliko je že tega, odkar sva v Egiptu skupaj plesala? Stiri najst dni, ali že več? Vaši gibi so sicer prožni, pa vendar nimate pojma o plesu.« je nadaljeval. »Ples je ali smešno skakanje kopice norcev, ki pomen plesa prav tako malo razumejo kakor lutke. Ali je pa izraz občutja. Grki izražajo to z besedo 'orchoesis'; vsak občutek ima svoj poseben gib. Zame ima ples najrazličnejše pomeni! Ako je ženska vitka in upogljiva, mehkih gibov, in ni je tudi sicer vseč — potlej ples zame ni zapravljane časa. Nocoj se bom bržčas spet opil.« je nadaljeval in otrsel z mezinčen penel s cigarete. In čeprav se je Tamara jezila nanj, vendar ni mogla prezreti, da ima lepe, čeprav krepke roke.

»Na parniku pa niste bili pijani; vsaj kazali niste,« je dejala in se sama zgrozila, da je o tem sploh govorila.

»Ni mnogo razlike. Včasih pač čutim v žilah toliko življenjskega preobilja — lahko bi rekli: pijanosti čustev. Eno prednost pa ima ta pijanost v primeri s pijanostjo od šampanjca: trdno stojim na nogah in jezik se mi ne zapleta.«

Tamara ni odgovorila.

»Radoveden sem, kaj vam bo povedala glasba, ki jo bomo pozneje slišali. Kdo ve ali bo poglala mleko in vodo v vaših žilah v obtoč? Neznansko se veselim užitka, ko bom to opazoval.«

»Saj vendar nisem ustvarjena vam v zabavo, knez! Kako si le drznete tako ravnati z menoj?« je vzklila Tamara in ohoto vrgla glavo vznak. »In tudi če se pretakata po mojih žilah mleko in voda, je to pač samo meni mar.«

»Ze zadnjič ste mi hoteli ljubovati, madam,« je dejal, in izivljen nasmeš mu je zaigral okoli ustnic. »Ali se vam zdi pametno, da ta poskus ponovite?«

Tedaj je zaplamljen v njegovih očeh takšen plamen, kakršnega dotlej še ni bila opazila; prav blizu k njej je stopil in je rekel s tihim, a razumljivim glasom:

»To je izzivanje! Zdej pa vi poslušajte: še malo, pa me boste ljubili! Vaša ponosna, drobcena glavica bo brez upiranja počivala na mojih prsih, in srebal bom poljubne z vaših ust, dokler vam sapa ne poide!«

Drugič v svojem življenju je Tamara smrtno prebledela. Knez je opazil, da so ji zbledeli tudi ustnice. Ker pa še ni napočila »njegova ura«, in ker tudi ni bil takšne volje, da bi jo mučil, se je ves skešan sklonil nad njo in jo z mehkim glasom prosil odpuščanja.

»Madam, samo šalil sem se, ostudna pošast sem,« je šepnil.

Tamara je vstala in odšla h kvartarjem; besna je bila sama nase, ker se je izdala, da ima knez moč nad njo, pa najsi jo samo v jezo spravi. Stopil je za njo, sedel poleg nje in ji začel pripovedovati o znamenitostih prestolnice, o zanimivih muzejih, umetniških galerijah in o zbirkah orožja. Njegovo vedenje bi ne moglo biti korektnije, in kvartarji, ki so utegnili slišati njun pogovor, so se jima prijazno nasmihali. Grofica Olga si je po tistem mislila: »Ali je pravkar razkril Angležinji ljubezen, ali se pa na smrt dolgočasni! Zdolgočasnost mu je namreč brala z obraza.«

Ko se je bližala polnoč, so kvartarji prenehali. Služabniki so prinesli šampanjca in kozarce. Gostje so stoječ tesno drug poleg drugega v krogu, dvignili kozarce v dobrodošlico novemu letu. Tamara je bila previdno stopila h kneginji Ardaševi, gostitelj je pa vendar samo njej pogledal v oči, ko je dvignil kozarec.

Potlej so vsi odšli v vežo, služabniki so jih oblekli v tople kožuhe in kmalu nato so se odpeljali v kavarno poslušat cigane. Tamara je že sedela s kneginjo v vozu, ko je knez Milaslavski vzklil: »Tetica, še mene vzemi s seboj! Drobnari sem in lahko sedim med vama; rad bi bil prvi tam; svoj avtomobil sem pa posodil Sergeju in grofu Valonnu.«

De da bi čakal odgovora, je vstopil. Sedeti so morali prav na tessenem, in Tamara je bila besna nase, da je kljub vsej jezi na kneza čutila, da jo nekaj skorajda magnetno vleče k temu možu in ji povzroča neznan in vnemirjajoč občutek. Sklonil se je in kneginji nekaj šepnil, potlej se je pa obrnil še k njej, in je tudi njej nekaj po tistem dejal na uho, kakor da bi ju vezala kakšna skrivnost. Besede so bile prazne; nekakšna neumnost, ki je sploh prav razumela ni. Toda med govorjenjem so se njegova usta dotaknila njenega ušesa, in spreletelo jo je kakor blisk; vzdrhtela je. Tako hudo je bilo njeno razburjenje, ki ga je to na videz slučajno ljubkovanje zbudilo v njej. Zakaj jo je tako mučil? Zakaj venomer ta čudni način, ki jo spravljaja skoraj ob pamet — in zmerom le takrat, kadar se mora obvladati in se braniti ne more. Nekaj je bilo zanjo pribito: ako bo kaj dalje ostala v Rusiji, se bo morala na kakršen koli način z njim sporazumeti, da se vnaprej ogne vseh dogodkov, ki bi utegnili ponizati njen ponos.

Stisnila se je v svoj kotiček in ni odgovorila.

»Ali ste že spet hudi name?« je šepnil. »Avtomobil tako trese, zato sem se vas dotaknil. Oprostite mi; skušal bom, da se spet znova ne pregrešim.« Toda še medtem ko je govoril, je spet ponovil svojo prejšnjo grdobilo.

Tamara je trdo stisnila pesti in odgovorila z ledenim glasom: »Ničesar nisem čutila, knez, bržčas vas slaba vest sili, da se opravičujete.«

»Potlej je vse dobro!« Lahno se je nasmešnil.

Tedaj se je vmešala kneginja v pogovor.

»Gricko, mrs. Loraine moraš malo pripraviti na cigane in na vse to, kar bo tam slišala in videla, sicer se ji bo čudno zdelo.«

Koj se je obrnil k Tamari in ji dejal: »Čudni ljudje so ti cigani, ki so vsi enega rodu. Pojejo ko zlodiji! Nekaterim se zdi njihovo petje strašno, nekaterim očarljivo, res je pa, da gre na živce. Ako imate zelo občutljiva ušesa, vas bo njihova godba spravila v jok. Jaz bom ob tej godbi še znozel.«

»Gricko,« mu je šepnila kneginja, »obljubil si, da boš pameten, dragi moj fant. Včasih me pošteno prestrašiš; predaleč zaideš.«

»Tetica,« je odgovoril in ji poljubil roko, »tvoja želja mi je ukaz.«

»Če bi le res bilo,« je z vzdihom odgovorila kneginja.

Zavili so čez Nevo in kmalu so se ustavili pred poslopjem z mračnim vhomom. Skozi vrata so prišli v umazano vežo, kjer so tekali naktarji drug mimo drugega. Potlej so stopali po neskončno dolgih zanemarjenih hodnikih, spominjajočih na norišnico, dokler niso na-

posled prišli v veliko prazno sobo. Prazno, kar se ljudi tiče, zakaj na drugem koncu so stale zofe in dolga ozka miza in še nekaj manjših miz s stoli. Na že pogrnjeni mizi so stali krožniki s presno gnjatjo, slanimi mandlji in razno sladko drobnarijo; prižgani lesteneci so metali žarko svetlobo na celo kopico šampanjskih steklenic.

Družba se je spet oteslala resnosti, in zdela se je veselejša ko kdaj prej. Kmalu je sedela Tamara na sredi zofe za dolgo mizo, desno od nje grof Glebov, na levi francoski ataše, grof Valonne. Potlej so se vrstili kneginja Sonja in vsi drugi. Njihov gostitelj je stal pred mizo s polnim kozarcem v rokah. In tedaj je vstopilo — druga za drugo — pet in dvajset skoraj živalsko zanikrnih ženskih bitij v prav preprostih in odurnih oblekah. Vse so sedle njim nasproti ob steni na dolgo vrsto stolov. Niso bile oblečene v narodne noše ali kakor koli že, da bi bilo očem v zabavo. Med pomivalke in postrežnice bi jih človek prisodil. Celo stare sivolase ženske so bile med njimi; ena izmed njih je imela obraz zavezan s črno ruto. Deset mračnih moških s košatimi obrvmi je prišlo za njimi; vsak je imel kitaro v roki.

To so torej ti znameniti cigani! Njihova vnanost je resda razdrila človeku sleherni iluzijo. Tamarino razočaranje je bilo nepopisno. Ko so pa začeli peti, je čutila, da je vendar nekaj na njih, nekaj na godbi, čeprav je zvenela mrzlično nemirno. Za vsako ime navzočih

gostov so spesnili skrivnosti polno pesem in jo potlej peli. Vsakemu opevancu so morali vsi napiti in stoji izprazniti kozarce. Da niso bili naposled vsi pijani, je šla za sluga navajenosti in odpornosti. Tamara ni bila vajena ne pijače ne tolikšne soperice v sobi, zato si je komaj upala omočiti ustnice.

Ko so odpeli vse zdravice, so spet sedli. Knez Milaslavski in neki Poljak sta sedela sama ob sprednji strani mize. Plamteča od živahnosti in šale sta dražila družbo in določala pesmi, ki sta jih želela slišati. Godba je igrala divje, z nekam kovinastim prizvokom; zrak je kar drhtel od presenetljivih harmonij in živce dražečih akordov, ki so razburjali kri, čeprav so bile pevke brez slehernega čara. Z nepremičnimi obrazi so sedele, roke v naročjih in pele najstrastnejše ljubezenske popevke, ne da bi jim trznilo mišice na obrazih. Človek bi si ne mogel misliti neubranejšega in grotesknejšega in vendar je Tamara čutila, da jo godba vse močneje priklepa. Kakor da bi bila uročena! Vsa izmed odurnih obrazov se ji je neizbrisno vtisnil v spomin; še dolgo pozneje so se ji prikazovali ti nepremični obrazi v sanjah. Gostitelj, ki je zbral te cigane, se je zdel kakor sam hudič. Ni se čudila divjemu izrazu v kneževih očeh, ker je še sama, čeprav je bila dobro vzgojena in po angleško zapeta, čutila, da ji kri živahnice polje po žilah. Ko je trajala ta godba že dobro uro, sta začela dva cigana plesati. Njunji gibi so bili drugačni

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

lovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

kakor ples alexandrinskih ciganov, ki je tolikanj osupil mrs. Hardcastleovo. Plesala sta nekakšen valček in sta kakor ptica s perotni premikala ramena zdaj navzgor zdaj navzdol. Gibala sta samo z rameni, medtem ko so telo in boki ostali popolnoma mirni.

Okoli treh so vsi drug za drugim odšli iz sobe, da se odpočijejo in okrepejajo. Gost tobakov dim je valovil po pretopli sobi; nekdo je sedel za klavir in začel igrati, medtem ko so vsi gostje zaplesali strasten skupinski ples, bržčas mazurko. Knez je med plesom trdno ovil roko Tamari okoli pasu. Gibala se je po taktu godbe, čeprav ni poznala plesa, in ves čas ji je knez po rusko šepetal vse mogoče brezumne besede na uho. Ni se mogla upreti, saj ni razumela smisla njegovih besed.

»Dušica,« ji je naposled šepnil, »ali si se vendar predramila, torej vendar nista samo mleko in voda v tvojih čednih sinjih žilah? Naučil te bom, kako je treba živeti!«

In Tamara se ni srdila, temveč se je brez pomisleka predala sreči in veselju brez želja.

Klavir je utihnil — in nekdo drugi je sedel na stol. Na vso srečo je bilo pa ukletje prebito. Tamara se je spet znašla in misli so ji postale trdne.

»Utrujena sem,« je kriknila skoraj nezavestna od vročine in slabega vzdušja, ko je hotel knez plesati dalje. Odprl je okno in jo je peljal na sedež, da se spočije.

Potlej je spet plesala s prvim, ki jo je zaprosil; romala je iz rok v roko — samo da bi prevečkrat s knezom ne plesala, zakaj tisti hip, ko ji je ovil roko okrog pasu, je zapljal po njenih žilah divji in opojen občutek sle.

»Upam, da se dobro zabavaš, dragi otrok,« je dejala botrica. »Kar tule doživljas, je pristno rusko; tega drugod nikjer ne najdeš.«

In Tamara je bila res srečna, kljub nemiru in razburjenosti. Sedela je k Oligi Glebovi, in obe sta pasli oči po okolici. Knez je plesal s kneginjo Šebanovo, ki mu je s koprnečim nasmeškom zrla v oči.

»Uboga Tatjana!« je tiho dejala grofica Olga predse.

Cigani so se vrnili, in njihova godba je postajala čedalje bolj divja; marsikatera pesem je pretresla Tamaro prav do mozga. Knez je bil sedel tik nje na zofo, in vsak hip se je sklonil nad njo, da vzame iz mize slan mandelj ali cigareto. Slehernikrat se je je kakor po nerodnosti dotaknil. Ze zdavnaj je odbila peto ura, ko je bilo šele vsega konec in so si gostje med oblačenjem kožuhov voščili prijetno spanje.

»Tetica,« je dejal knez, »pošiji šoferja domov. Trojko sem naročil; že čaka. Saj moramo vendar pokazati mrs. Loraine, kako se vozi na saneh.«

Kneginja je privolila.

O, kolika slast, če drčiš po mehkem snegu!... Kako hitri nog in kako varno tečeta oba stranska konja v skok! Pod toplimi kožuhmi nista ne botrica ne Tamara čutili hudega mraza. Gricko, divji knez, jima je sedel z bleščečimi očmi nasproti. Spotoma so enkrat obstali, da se razjedajo po Finskem zalivu. Ozki šcip je pravkar vžsel, in nebo je bilo posuto z nešteti zvezdami. Ura je odbila sedem, ko je Tamara stopila v svojo sobo.

Tistikrat se je prvič vozila s trojko po severnjaški deželi.

IX

Posvetitev vode v Carskem selu

Sest dni je minilo, preden je Tamara spet videla kneza. Ali je imel toliko opravkov ali ga pa nalašč ni bilo, tega ni zvedela. Vprašati pa ni marala, vendar jo je vsakičkrat obšel nejevoljen občutek, kadar koli se je spomnila nanj.

»Po vsaki ceni moram tako urediti, da boš šestega januarja v Carskem selu,« je dejala nekaj dni po ciganski veselici botrica, »Takračkrat imajo tam veliko svečanost; sam kar posveti vodo. Jaz sem že mnogokrat videla to slovesnost, in nič kaj rada ne postopam po mrazu, toda Sonjin mož je carjev pobočnik in... saj veš, da stanuje v Carskem selu. Olga se bo peljala tja, pa te lahko vzame s seboj; vsi trije se boste potlej odpeljali tjakaj. Prav gotovo te bo zelo zanimalo.«

Tisoč je bolezní, a zdravje samo eno!

Bili zdravi ali bolni, ako še ne poznate RADENSKEGA zdravnilega kopališča, zahtevajte s kratko dopisnico prospekte in navodila od uprave Radenskega kopališča, Slatina Radenci (pri Mariboru)

Direkten vagon iz Ljubljane do samoga kopališča

Tamara je z velikim veseljem sprejela vabilo.

Po polurni vožnji z železnico sta prišli v Carsko selo, ki je bilo Tamari na moč všeč. Zdelo se je, da je sezidano le za letovanje — same lesene vile, vse pokrite s snegom.

Z grofico Olgo se je peljala h kneginji Sonji; odondod so pa odšle vse tri na grajski vrt, kjer so se ustavile pri majhnem svetličku ob jezeru; tam so prav od blizu, stoječe poleg kozakov, gledale dolgo procesijo, ki je prihajala mimo.

Nebo je bilo pokrito s temnimi oblaki, in kmalu je začelo v debelih kosmih snežiti. Beli sneg je bil krasno ozadje za sijajne škrlatno-rdeče uniforme častne straže. Tamara je občudovala mikavne obraze teh častnih stražarjev, ki so imeli skoraj vsi gosposkeje obraze kakor vojaki bližnje carjeve garde. Vsi so imeli dolge brade, vsi so bili visoko raščeni in okoli pasu tako vitki, da bi jih marsikatero deklet zavidalo za drobne živote. Na drugi strani je Tamara zdajci opazila kneza; govoril je z drugimi častniki in je bržčas ni videl.

V tistem trenutku je zatrobil rog v znak, da je car odšel z dvora. Vsi so se odkrili; v tem ostrem mrazu so stali gologlavi. Knez je zapovedal »mirno«, in medtem ko je stal pričakovanje, je Tamara opazovala njegov obraz; zdel se je negiben kakor kakšen kip. V službi je bil bržčas drugačen Gricko, drugačen, kakor ga je videla na ciganski zabavi. Ni se mogla ubraniti svojih čustev; privlačeval jo je — takšen ali takšen.

Procesija se je bližala; najprej je stopal fantovski cerkveni zbor; debeli kožuhi so skrivali njihova rdeča oblačila. Za njimi so stopali pevci moškega zbora, potlej pa duhovni v prekrasnih, z zlatom in srebrom izveženih oblačilih, tik za njimi pa car — sam, gologlav!

Sprevod so zaključili veliki knezi, zastavonoše vseh gardnih polkov in naposled pobočniki. Ko je šel car mimo, je Tamara spet opazovala kneza. Stroga resnost njegovega črta se je umaknila izrazu najgloblje vdanosti; ta čudaški značaj se je zdel ves prežet neskončne ljubezni do svojega vladarja. Ko je zavila poslednja postava za vogal svetlišča, se je napetost poglegla; vsi so se gibali prostje, in zdelo se je, da se je začel celo Gricko zanimati za dame. Nasmehnil se je in vzklil: »Po zajtrku pridem k vam, Sonja; pripravite mi vročo kavo; Mariji sem obljubil, da pridem.«

»Ali se ne prehladijo vsi ti ljudje?« je vprašala Tamara, kazaje na razkrite, skoraj golobučne glave kozakov. »Še plaščevo nimajo, ubožci, to jih zebe!«

»Privadijo se, in na vso srečo danes še mrzlo ni,« je menila grofica Olga, »sicer bi že oblekli kožuhe. Ali nimajo prekrasnih postav? Tako rada jih vidim v tehle rdečih jopičih. Samo pri prav posebnih svečanostih jih oblečejo, kadar je car tu, kvečemu še na dvornih plesih in pri krstnih slava. Prav vesela sem, da vidite Gricka takšnega!«

Tamara je zamolčala, da je kneza nekoč že videla v tej uniformi; nihče izmed njenih prijateljev še stulil ni, da sta se bila s knezom že nekoč srečala v Egiptu.

Ves ta čas so pokale vojaške puške; ceremonija je bila pri kraju; car je pomočil križ v vodo. Procesija se je vrnila v istem redu; duhovni so gredeč otirali križ z bleščeče belimi prtiči. Vsi so se vrnili h gradu, in kmalu so izgnili gledalcem izpred oči; naše tri dame so vse prezeble stekle k sanem. Ko so pri kavi sedele v udobnem, po angleškem okusu opremljenem salonu kneginje Sonje, so zdajci zaslišale v veži glasove, in precej nato je vstopil knez. Zastaven fantički osmih let je stopal za njim, noseč in rokah drobno dekletce, vse zgrbljeno in z berglo v rokah. »Moja mala prijateljica Marija; srečala sva se v veži,« je vzklil, ko je damam poljubil roke. »Mnogo si imava povedati.«

SMRT PLESAVOSTI! "MORANA" PRAVO ČUDO!

MORANA JE USAVRŠENA. ODPRAVI PRILJAZ, EKCEME, JAČI IN HRANI LASIŠČE. TAKOJ USTAVI IZPADANJE LAS. LASJE PORASTOJE TUDI NA PLESASTOM MESTU. CENA STAKLENICE PO DOVZETJU DIN 7.0. POŠTINA DIN 7.-

MODERNA KOZMETIKA - S P L I T -

MORANA DIPLOMIRANA V LONDONU S OF GRAND PRIX IN ZLATO KOLAJNO

Cene našim malim oglasom so zmerne in času primerne!

Humor

Vljudnost

»Se pojma nimaš o vljudnosti, sin moji! Ali ne veš, da vljudnost nič ne stane?«

»Res, oče? Pa napiši kdaj na brzojavko besede: Z odličnim spoštovanjem!«

Prašek

Gospod: »Ponoči ne morem spati, rad bi imel kakšen prašek.«

Lekarnar: »Mrčesni ali spalni prašek, prosim?«

In tako dalje...

Gospod Černač (po večerji): »No, ženka, kaj nameravaš nočjo početi?«

Gospa Černačka (skomigne z rameni): »Nič posebnega. Najbrže bom napisala nekaj pisem, malo bom čitala, poslušala bom radio in tako dalje.«

Gospod Černač: »No prav, ko boš prišla do 'in tako dalje', ne pozabi prosim mojih srajčnih gumbov!«

Posledice

»Kako ste bili včeraj zadovoljni s krokanjem?«

»O hvala, prav všeč mi je bilo. Le moja žena je danes precej hripava.«

Zlohnost

»Ali niste pravkar telefonirali, gospodična Kočakova?«

»Seveda sem.«

»Komu pa?«

»Neki stranki.«

»Res? Nisem še vedela, da imamo stranko, ki ji je Ljubček ime!«

Upravičeno začudenje

Ančka je še majhna, saj ima komaj tri leta.

Zadnjic jo je mamica peljala v cerkev in ji je pokazala Kristusa na križu.

»Kdo je ta gospod?« jo vpraša Ančka vsa presunjena.

»Ne veš? To je vendar Jezušček!«

»Jezušček! Joj, kako je zrasel od Božiča!« vzkligne Ančka vsa preseščena.

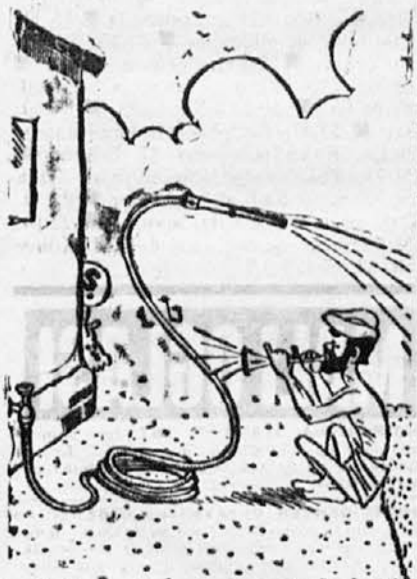
Iz otroških ust

Sonjica gre vsako leto k babici na počitnice. Tam ji posebno ugaja, da prihaja zmerom toliko ljudi v vas. Sonjica vneto pomaga pri postrežbi, smola je le, da včasih po nesreči kakšnega kozla ustrelj.

»Sonja, pomagala mi boš gospe postreči s čajem.« ji veli babica. »Kar prični pri najstarejših damah.«

Sonja vzame krožnik in kolačke in krene proti trem babičinim prijateljicam, starejšim damam s sivimi lasmi. Nekaj časa jih pozorno ogleduje, potem se pa obrne k babici in ji zakliče s svojim jasnim glaskom:

»Babica, katera je pa najstarejša?«

Ce mora iti fakir za vrtnarja...

...si zna pomagati

Anekdota

Maščevanje

Dunajski igralec B. je slabo odrezal. Z novo pogodbo ni bilo nič. Igralec je slutil intrige in je zato stekel k ravnatelju in zavpil: »Ze vem, odkod veje veter! Toda zapomnite si, da se bom maščeval nad tistim, ki me je pri vas onemogočil!«

»Za pet ran božjih,« se je nasmehnil ravnatelj M., »menda vendar ne mislite na samomor?«

Ko pridem v Ljubljano

mi ni treba dolgo iskati barve, lake, šelake, firnež, čopiče itd.

ker vse to dobim po zelo ugodnih cenah tik pri kolodvoru:

Barve-laki: R. Hafner
Ljubljana, Miklošičeva cesta 36

ARTIST BUX

VELIK ROMAN
IZ CIRKUŠKE-
GA ŽIVLJENJA

Napisal Hans Possendorf

Za pravilne odgovore na vprašanja, nanašajoča se na razplet tega romana, razpisuje uredništvo „Družinskega tednika“ 12 denarnih nagrad v skupnem znesku 2500 din

13. nadaljevanje

Zaradi tega se je Benson iz previdnosti že v Solnogradu zaril v nekem konjskem vozu pod slamo, prej je pa še vrgel Buxu skozi okno brezimno svarilo, ki ga je nekje v Solnogradu napisal na pisalni stroj. Ker je Bux neskrbno potoval s transportom, si je Benson mislil, da svarila ni našel.

Toda Benson se je motil! Bux je bil opazil listič z napisom: »Do not cross the German frontier! You will be arrested!« (Ne prestopite nemške meje! Aretirali vas bodo!) Buxu pa še na um ni prišlo, da bi storil po svarilu. Saj se vendar ne bo mogel vse življenje ogibati domovine! In če se že neprijetnostim zaradi ovadbe tega umazanega Bensa ne bo mogel ogniti, je bolje da doživi stvar prej kakor slej.

Kljub temu je pa Buchsbaum napisal še tisto noč dolgi pismi svojim staršem in Cilki, ki je v njima natanko vse objasnili in določili vse potrebno za bodočnost.

Da ni bil ob prihodu v Freilassing kdo ve kako dobre volje, je pač razumljivo. Zadovoljen je bil, da se mu vsaj Benson ni prikazal pred oči, zakaj bržčas bi se ne bil mogel obvladati, ako bi uzrl tega podlega mulata. Belil si je tudi glavo z razmišljanjem, kdo neki mu je poslal svarilo; še na um mu ni prišlo, da ga je Benson sam napisal.

Toda niti v Freilassingu niti drugod niso Vilibalda Buchsbauma aretirali. Z vsemi drugimi je srečno prišel v zimsko prebivališče v M. Vsi artisti in skoraj vse drugo cirkuške osebe je dobilo za 31. oktober odpoved. Pojavilo se je vprašanje, ali kaže iskati drugod zaposlitve, ali je pa pametneje počakati tako dolgo, dokler se cirкус Kreno morda sam ne odloči, da bo čez zimo igral v M.

Skoraj vsi so se odločili, da ostanejo začasno v M. in počakajo, kaj prinese bodočnost, zakaj pojavile so se govornice, da se bo cirкус kmalu odpravil spet na novo turnejo po jugu. Poslovodja Schmolter je že zdavnaj odpotoval kdo ve kam. V pisarni so imeli dela čez glavo. Brzojavka je hitela za brzojavko. Noč in dan so popravljali rekvizite, kostume in konjsko opremo. Skratka: nekaj je bilo v zraku! To bi bilo spet imenitno, ako bi lahko čez zimo vsi ostali v službi cirkusa Krena!

Bux se še zmerom ni mogel otrestiti živčnosti. Nekakšno osnovo za svarilo je moral brezimni pisec vendarle imeti! In še nekaj drugega je grizlo Buxa, čeprav si tega ni maral priznati. Takoj po obisku svojih staršev, kamor se je nameraval kmalu odpeljati, je hotel vendar oditi v Potsdam, da presestni svojo prijateljico Fedo. Nu, to kajpak ne pride več v poštev, saj mu od takrat, ko mu je poslala poslednjo razglednico, ni nič več pisala. Tudi med pismi, ki jih je dobil v Nördlingu, in mu jih je mati poslala v M., ni bilo nobenega Fedinega pisanja, čeprav je dobro poznala njegov »stalni naslov«.

Bilo je na dlan, da ji je tega za nekaj časa sicer prav zanimivega in originalnega dopisovanja in prijateljstva s cirkuškim klovnom zdaj že dovolj. Potlej si je pa dopovedoval, da ni prav, ker Fedo obsoja. Saj ji je takrat sam rekel, naj se ne čuti vezano — in naj mu piše samo takrat, kadar bo čutila potrebo. Sicer je pa že takrat dvomil, ko mu je rekla, da mu bo zmerom, zmerom pisala... Že takrat ji je bil skeptično odgovoril: Qui vivra verra!

Ne, prav sam je kriv, da se je zapletel v tako nemogoče razmerje in se zagrizel v to čudno zaljubljenost! A tudi tega se bo znal otrestiti!

Ves srdit sam nase je sklenil svoje razmišljanje: »Prav se mi godi! Popolnoma pravi!«

III

Dva dni po prihodu v M. sta se že Bux in Cilka odpeljala v Nördlingen. Nego živali, ki so bile v zimskih hlevih cirkusa Kreno verno in skrbno pod streho, je Bux izročil Dakji in Tomu. Dakje je v dolgih osem in štiridesetih letih dovolj dokazal svojo zanesljivost, in tudi črnc se ni v obeh letih, odkar je bil pri Buxu v službi, ni koli pregrešil. Razen tega sta obljubila še višji hlevar Siebert in nadzornik Friedenthal, da bosta tudi onadva skrbno nadzirala živali.

4. novembra proti večeru sta se pripeljala Bux in Cilka v Nördlingen.

Cilka je seveda vedela, da je bil oče njenega velikega prijatelja več desetletij cirkuški ravnatelj; in tako mesto je zanj pomenilo sploh vrhunec človeške moči. Ravnatelj, pri katerih so bili njeni pokojni starši v službi, so pač včasih spregovorili kakšno besedo s Cilko; ravnatelj Kreno se je včasih celo prijazno pošalil z njo. Toda zasebnega občevanja med ravnatelji velikih cirkusov in artisti in nameščenci kajpak zaradi respekta ni bilo nikjer; prav tako kakor na ladji ne, kjer se poveljniki ne družijo s svojimi častniki. Zaradi tega je bilo to za Cilko nekaj nezasišane, da bo odslej dneve in dneve prebela v hiši pravega cirkuškega ravnatelja in da bo z njim za isto mizo zajemala jedi pri obedu in večerji.

Ko sta stara Buchsbauma na postaji stopila svojemu sinu in Cilki nasproti, ji je bilo prav tesno pri srcu: tako strog, tako velik in tako gosposki se je zdel stari sloki gospod ravnatelj Buchsbaum. Majhna in zavaljena gospa Buchsbaumova je pa koj prižela Cilko k sebi in jo poljubila. In precej je dekletu postalo laže pri srcu.

Stara Buchsbauma sta stanovala v pritličju čedne stare hiše, in njuno stanovanje je bilo skoraj vsepovsod podobno udobnemu meščanskemu domu, kakršnega je Cilka komaj iz pripovedovanja poznala. Toda množica slik po stenah, ki so skoraj vse kazale slike artistov, konj, zveri in prizorov iz cirkuškega življenja, so dihala tolikšno domačnost, da je takoj manj čutila nenavadnost tuje okolice. Presrečna je pa bila, ko je nad zofo v stanovanjski sobi opazila veliko sliko Brame in Dakje. Tudi pomenek pri večerji je bil domač za Cilko, saj so se pogovarjali skoraj samo o cirkuških zadevah. To je bilo kakor nalašč za gospoda ravnatelja Buchsbauma, ki sicer v Nördlingu ni imel nobenega strokovnjaka, ki bi se z njim o teh rečeh pomenil; zato je zmerom izbral sinov obisk, da se je temeljito naklepetal.

Ze koj drugo jutro se je med znanci družine raznesla vest, da je prišel sin ravnatelja Buchsbauma na obisk. In tedaj so se kar vrstili obiskovalci, prihajajoč pozdravljat Buxa. Med njimi je bil tudi marsikateri njegov pacient, saj je Bux nekaj dni izvrševal v Nördlingu zdravniško prakso. Vsi so ga ogovarjali z »gospodom doktorjem«, in to je bilo Cilki na moč všeč; saj ni dotlej nikoli slišala drugače kakor »gospod Bux«, »mister Bux« ali pa kar na kratko »Bux«.

Popoldne je Cilka vprašala: »Stric Bux, ali lahko malo zdoma odidem? Razbojnik in žandarje bi se radi igrali!«

»Koliko vas pa je, da govoriš v množini?«

In pokazalo se je, da se je Cilka že z vsemi otroki v sosesčini sprijateljila.

Bux ji je kajpak dovolil. S krikom in vikom je sprejel cel roj fantov in deklet svojo novo zanimivo prijateljico, in brž jo je mladina mahnila od tod.

Tako krasnih igrišč, kakršna je spoznala v Nördlingu, ni Cilka še nikoli videla. Tam so stale stare razvaline, tu nasipi, utrdbe, stolpi in staro obzidje; povsod so lahko plezali in se lovili.

Cilka je stopila v vrste »razbojnikov«. Ko so jo nekoč »žandarji« že skoraj ujeli, se je rešila s hitrim skokom čez neko obzidje — in temu so se kajpak vsi na moč čudili. Cilka jim je pa zagotavljala, da to še nič ni.

Neki deček jo je vprašal, ali zna prevračati »kolo«, ker ni maral, da bi ga deklica prekosilo v urnosti in spretnosti. Pri priči je začel prevračati »kolo«. Cilka mu je pa na to izzivanje precej odgovorila s celo vrsto saltov, twistov in arabcev. Tedaj so se morali kajpak vsi nevoščljivci potuhnuti, in Cilka je pri priči napredovala v poveljnico »razbojniške tolpe«.

Pri večerji je navdušeno pripovedovala o igrar. Ko je legla spat, je dejal Bux svoji materi:

»Cilki je menda kar všeč tu. Ali bi jo hotela morda kar za zmerom obrzati pri sebi?«

»Kajpak — zelo rada! Tako mlado sveže bitje nam prav za prav manjka. Oče bi bil otroka gotovo zelo vesel.«

»Veš, Cilkina mati si je neizmerno želela, da bi njena hčerka dala slovo cirkušemu vzdušju. Tebi je to lahko dopovedati, saj so se tvoji slični načrti z menoj popolnoma izmalčili.« Bux se je pri teh besedah malce škodoželjno nasmehnil.

»In kaj bomo storili, če bo prav tako »nepopravljiva«, kakor si bil ti?«

»Potlej naj bo po njeni volji. Njen oče je celó v oporoki določil, da ji v tem pogledu ne sme nihče delati sile. Toda najprej poskusimo vendarle z »meščanskim« življenjem.«

»Tudi jaz bi tako dejala, Vili!« je zadovoljno menila gospa Buchsbaumova.

Štiri dni kasneje, ko so sedeli za mizo, je vstopila služkinja in z važnim glasom oznanila:

»Brzojavka za gospoda doktorja!«

»Da bi le živalim nič ne bilo!« je zaskrbljeno dejal Bux, medtem ko je odpiral brzojavko. Potlej je pa veselo vzkliznil: »Lej, lej! To rej vendar!« in je bral: »Turneja po Španiji zagotovljena. Odpotujemo desetega zvečer. Brzojavite, ali greste z nami. Kreno.«

»O ti ljubi Bog!« je vsa preplašena kriknila gospa Buchsbaumova.

»Prav tako se delaš, kakor da bi bila nesreča, če ima človek dobre zveze!« je dejal stari gospod karajoče, kakor da bi bila ljubeča mati storila velikansko nevhvaležnost zoper usodo.

»Torej boš sprejel? Jaz sem se pa tolikanj veselila, da te bomo vendar imeli dalj časa pri nas.«

»Seveda sprejemem, mamica!« je vzkliznil Bux in nežno in tolažilno pogladil mater po licih. »Saj vendar ne bom zametaval zasluzka. S cirkusom B. iz Berlina menda tako ne pridem zastran plače na zeleno vejo. Živali, Dakje, Tom — vsi ti me pa mnogo stanejo, in vsak dan so lačni!...«

»Kaj pa misliš, kako dolgo bo trajala turneja?«

Bux je skomignil z rameni.

»Španija ni lahka dežela,« je resnobno rekel ravnatelj Buchsbaum. »To predobro veva izkušenj, ljuba Klara. Kreno bo pa že dobro opravil. Spričo takšnega sporeda! — Španci se bodo kar na glavo postavljali!«

»Kakšnih devet ali deset mesecev se bo že vleko,« je menil Bux.

Gospa je z vprašujočim pogledom ošinila sina in na skrivaj pomignila z glavo na Cilko. Sin ji je pritrilno prikimal.

»Naša mala Cilka,« je menila gospa Buchsbaumova, »bo pa kar pri nas ostala ta čas. Saj si je že našla toliko dobrih prijateljev; gotovo ji bo všeč in prijetno. Kajne, Cilka?«

Cilka se je nekam v zadregi nasmehnila. Vabilo se ji je zdelo naspol šala, in zato ni prav vedela, kaj naj odgovori, da bi ne bila nevljudna.

»Da, Cilka ostane pri vama!« je pritril Bux materi. »In lepo pridna bo in izprevidela bo, da ima njen stric Bux prav. Jel' da, punček moj?« Toda bilo mu je tesno pri srcu. Ko je to dejal. Misel, da se bo moral kar hipoma ločiti od Cilke, se mu je zdela skoraj neznosna. V teh dolgih mesecih mu je bila tako prirasla k srcu, kakor da bi bila njegov lastni otrok.

Cilka je bila od strahu vsa prebledela, zakaj vedela je, da ni šala. Niti uda ni mogla premakniti in je strmela predse na krožnik. Vsi so napeto zrlj vanjo. Bux je opazil, da so ji ustnice drhte in zadrževanem joku. In potlej se je nenadejano izlila vsa njena strastna bolečina. Skočila je pokonci in se divje ihtee vrgla Buxu za vrat.

Tedaj je bilo sicer tako neupogljive energije: Vilija Buxa konec: »Tak Cilka, kaj pa je?« Nežno jo je pobožal po lepi paževski glavici. »Ali res ne maraš tukaj ostati — res ne?«

Cilka je med ihtenjem stresla z glavo. Obraza ji ni bilo videti; skrila ga je na Buxovih prsih.

»Ali hočeš mar z menoj v Španijo?«

Goreče je prikimala: »Pri... tebi... pri tebi... hočem...« Solze so ji zadušile glas.

»Prav, Cilka!« se je olajšano odahnil Bux. »Pa ostaneš pri meni. Toda zdaj neha jokati in mi odgovori na moja vprašanja. Zdrži ti bo že kmalu štirinajst let in ne boš nič več neumno otroče. Morda se bo v tem trenutku odločilo vse tvoje kasnejše življenje. Dobro premisli! Kaj boš počela v Španiji? Zgolj potepanje po svetu ni cilj in ni smisel življenja; kaj ne da ne?«

Cilka je s silo premagala ihtenje, dvignila je glavo in rekla: »Delala bom!«

»V cirkus?«

»Da.«

»Samo kaj? Da bi malce skakljala po širokih sedlih, da bi prevračala kozolce?... To zna marsikdo — vendar to še zdavnaj ni točka za spored. Ako že hočeš postati artistka, moraš znati kaj posebnega.«

»Z živalmi bi hotela delati.«

»S kakšnimi živalmi? Svoje živali potrebujem za svoje točke. Več živali pa ne morem kupiti, sicer mi požro vso plačo. Saj imam že tako neznosno mnogo stroškov.«

»Bom pa papanovo in mamino točko na novo nastudirala — kolezarski akt na visoko razpeti vrvi,« je dejala Cilka, kakor da bi šlo za najpreprostejšo stvar na svetu.

Če Vam je težko pri srcu in si želite malo razvedrila,

potem sezite po

»Družinskem tedniku!«

POJDITE TUDI VI, ki čitate ta oglas, v popolnoma prenovljene lokale staroznane

gostilne „Lovšin“ v Gradišču štev. 13

(pri dramskem gledališču)

in počutili se boste udobno. Postrežba je izborna, vina so pristna in naravna. Pivo je vedno sveže. S hrano bodo abonenti kakor tudi ostali gostje v vsakem oziru zadovoljni.

Tobačnica

Madžarski napisala G. Kelemen

Ladja je mirno in enakomerno plula na debelo morje. Počasi je medlela zlata svetloba dneva. Srebrne tenčice so se že spuščale na sinjezelene valove, podobne marmornatim plastem, prepreženim z belimi penastimi vitrami.

Kapitan v svoji beli uniformi je zamišljeno slonel ob ograji; njegove svetlosive oči so počivale daleč zunaj na temnem pasu, kjer sta se morje in nebo stikala. Morda je kapitan premišljal, kako lepo bi utegnilo biti, ako bi naposled vendar našel mir tam, kjer se širi kopna zemlja. Ko je bil še mlad, ga je gnalo zdoma. Bil je še močan in v samoti na morju si je preganjal dolgčas z večnim hrepenenjem. Toda zdaj ko je postal starejši in se je utrudil od hrepenenja, se mu je zdelo, da je že zamudil življenje. Morda bi bil res srečen, ako bi bil živel s svojo tiho pravljeno ženo, s svojima ljubkima otročičema, ki so bili vsi trije zmerom tolikanj zapeti in tuji, kadar jih je videl. Ves zamišljen je segel v žep po tobačnico. Tedaj je pa zdajci opazil, da ni sam. Poleg njega je stal Forsini, njegov najmlajši častnik.

— Ali kadite? je vprašal kapitan in mu ponudil tobačnico.

— Hvala, kapitan; ne kadim. Jaj, kako lepo tobačnico imate! Občudujoče je opazoval mladi častnik težko, v baročnem slogu okrašeno zlato tobačnico; iz rubinov je bila sestavljena na pokrovu krona, na notranji strani je bilo pa vrezano: »Za zvesto službo!«

— Da... ta tobačnica... je zamišljeno zategnil kapitan. Zvesta prijateljica mi je. Povsod me spremlja in povsod se mi s hladnim porogom posmehuje ta napis: »Za zvesto službo!«

— S porogom, kapitan?

— O tem nisem še nikoli govoril, Forsini. Toda vi ste mladi; morda vam bo zgodba o tej tobačnici dober nauk, morda vam bo povedala, kako smešno je, če človek misli, da lahko sam oblikuje svojo usodo, da je treba samo to in ono storiti in že so izpolnjene želje... Neki človek, demino, ostane pri svoji ženi, ki jo ljubi — pozneje se mu pa zazdi, da bi bil prav za prav našel srečo v tem, ako bi bil postal raziskovalec in bi živel med divjimi črnci. Spet nekdo si domišlja, da utegne prinesiti ljudem pomoč, toda vse, česar se loti, se izprevrže v nesrečo in smrt. Vsi smo norci.

Med vojno sem imel prijatelja; Arthuro Merlino se je pisal. Bil je hraber in pošten mož, visok in koščen, hladnih in zapetih potez, oči so mu pa zmerom žarele. Pri nekem spopadu se je posebno odlikoval zaradi bliskovite odločitve — in zato ga je njegovo Veličanstvo odlikovalo s tole tobačnico: »Za zvesto službo!« Pri prihodnjem spopadu ga je zadela krogla v hrbet. Zdravniki se je poročili, da so mu ohranili življenje. Vendar zanj ni bilo rešitve — hrbtnica mu je ohromela.

Nekaj časa po vojni je živel s svojo ženo po raznih zdraviliščih. Nemir ga je gnal iz dežele v deželo. Naposled je upal, da ga bo ljubljenski zrak Sredozemskega morja ozdravil — in tako se je s svojo ženo zatekel na mojo ladjo.

Njegovo ženo sem bil videl takrat prvič. Zdelo se je žalostna in krotka. Bila je pa na moč lepa, zelo bleda, čudovito svetle polti, rdečkastih las in temnih oči. Oči je skoraj zmerom pobešala, in goste temne obrvi so zakrivale njihovo lepoto; včasih, kar neadejano, se je pa v njih utrnila divja iskra, želja po sprostitvi. Arthuro je prebil vse sončne dni na palubi, mrk in molčeče. Lilian ga je postrvalno negovala in le redkokdaj se je nasmejala. Toda komaj se je oddaljila od njega, je postal Arthuro nemiren in v njegovih očeh, mrzlično trpetih, in na njegovih ovalnih licih sta se zrcalili nemoč in bolečina.

Kadar sem le utegnul, sem bil pri njem; sprva zaradi starega prijateljstva, kasneje sam Bog si ga vedi zakaj... Pač, morda zato, ker mi je tako veleva človeški čut, da ublažim njegovi mladi ženi težko usodo. Zdelo se mi je, da je postala Lilian v moji navzočnosti veselejša in bolj neprisljuna.

FR. P. ZAJEC
IZPRAŠAN OPTIK IN URAR
LJUBLJANA - STARI TRG 9

Velika izbira vsakovrstnih naočnikov, povečevalnih stekel, daljnogledov, topimetrov, barometrov, barometerov, hygrometrov i. t. d. — Raznovrstne ure, zlatina in srebrnina. — Ceniki brezplačno!

SINGER, PFAFF

šivalni stroji, malo rabljeni, kakor novi, najugodnejše kupite pri „PROMET“ nasproti Križanske cerkve

Pot nas je zanesla na Grško, v Sirijo, Palestino, Egipt, v Tunis in Alžir. Ure in dnevi, kadar smo počivali v kakšnem pristanišču, so bile za bolnika pravi pekli. Zdelo se je, da ga razjeda bolečina, kadar sem z Liliano odšel na kopno. Tudi telesne bolečine je čutil čedalje huje, in lepega dne sploh ni hotel več iz kabine.

»Lilian,« je dejal nekega dne, »prosim, stopi malo na palubo. Rad bi govoril s kapitanom.«

Lilian in jaz sva se začudeno spogledala. Potlej je Lilian vstala, ošinila me je z nežnim pogledom in odšla.

»Prijatelj si mi, Antonio...« je povzel bolnik »Vem, da mi boš pomagal, čeprav se zavedam, da je usluga, ki jo zahtevam od tebe, kruta in strašna.«

»Kaj lahko storim zate, Arthuro?« sem ga vprašal.

»Viš, Antonio,« je odgovoril, »ali misliš, da ima takšno življenje, kakršno je moje, sploh kakšen smisel? Moja bolezen je neozdravljiva. Hrom sem in ne morem ničesar, pa prav ničesar storiti, kar bi mi bilo všeč. Vsem sem samo v nadlogo, vsem sem v breme, zlasti moji ženi. Ali razumeš, kakšno uslugo bom terjal od tebe?«

Nemo sem odkimal.

»Tam zgoraj,« je šepnil in pokazal z roko na neki predal, »je moj samokres. Dan in noč mislim nanj, a vsilati ne morem, da bi ga vzel v roko. Edino ti mi ga lahko daš, Antonio... rotim te!«

Hotel sem ga potolažiti, in vendar je bil že tako mirna, mnogo mirnejši in treznejši kakor jaz. In vse, kar sem mu v tolažbo dejal, se mi je zdelo plehko in zlagano.

»Saj ni treba drugega kakor seči v predal,« je šepnil, »pa že držiš samokres v rokah. Nič ne bo vedel, da si mi ga ti dal.«

»Ne morem — ne terjaj tega od mene!« sem kriknil in hlastno planil iz kabine. Toda od tistih dob je zmerom, kadar sva bila sama, načel staro pesem. S trdimi in brezupnimi besedami je slikal pezo svojega življenja in opisoval trpljenje svoje mlade, lepe žene. Prepričeval me je, da je sebično in strahopetno od mene, da mi kot edini prijatelj odrekam uslugo, ki me zanjo prosi.

Mesece in mesece sem se upiral. V tihih urah sem pa le premnogokrat premišljal, da mora biti edinole smrt odrešiteljica vseh muk temu ubogemu človeku, ki sme življenje samo od daleč opazovati, in ga zaradi tega vse mori, kar vidi okoli sebe. In tudi za mlado, lepo ženo, prekipevajočo miline in lakote po življenju, bi bila njegova smrt samo odrešitev. Z Liliano nisem nikoli govoril o teh stvarih. Vedel sem pa vendar, kako zelo jo teži njena žrtva, kako zelo si želi, čeprav samo podzavestno, prostosti.

Bolj in bolj me je rezala njena usoda v živo; čedalje pogosteje sem iskal njeno bližino in premišljal, kaj bi jo neki razveselilo. Včasih se je lahko in nežno nasmejala... Kar srečen sem bil, kadar sem opazil ta njen nasmehek. In vendar se je zdelo, da se njen smeh ni mogel nikoli sprostiti, zakaj zmerom je zamrl v bolečini. Premnogokrat, kadar je Arthuro spal, je prihajala k meni na poveljniški stolp; veter ji je kuštral rdečkaste lase, ko je v beli obleki stopala čez palubo k meni. Naslonila se je na ograjo, dvignila je drobno glavico in krotko molčala. Čutil sem, kako mirna in zadovoljna je bila zmerom v moji bližini.

Nekega jutra smo pristali v Pireju. Lilian je z menoj odšla na kopno. Sprehajala sva se po pristanišču, zavila sva na Akropolis, po mestu sva se sprehajala med stebrišči Jupiterovega templja — in tako sva se malo zakasnila. Ko sva se vrnila, sva našla Arthuro vsega zbezanega in strtega. Bolečine so ga bile tako dajale kakor še nikoli. Napad je minil, vendar je bil Arthuro po njem še bolj obupan, kakor predšnje mesece. Njegov obraz se je zdel siv in izpit, njegove oči so se poglobile v globoke temno osenčene jamice.

Bil sem do dna srca ganjen spricho tolikšne bolečine in izčrpanosti. Tisti dan se nisem mogel več upreti njegovi prošnji. Nedoločno mi je plovilo tudi drobno, bolno Lilianino smehljanje pred očmi, tisto smehljanje, ki je zmerom trudno zamrlo, ker mi je smelo živeti.

Dal sem Arthuro samokres.

»Hvala ti, dragi prijatelj!« je dejal in skril orožje pod odejo. »To naj ti bo v spomin name,« je dejal in segel v prsni žep po tobačnico. »Za zvesto službo!« je dejal in se nasmejal. Prijateljeko sva si stisnila roke.

»Skrbel bom za tvojo ženo!« sem mu objubil. Nemo me je pogledal, potlej se je pa odsekano in trdo zasmajal. Obrnil sem se vstran in hotel oditi. Toda tisti trenutek je stopila Lilian v kabino; njene svetle rdečkaste lase so bile od vetra vse razkuštrane, lica zardela od morskoga

Zakaj on poje....

ker si je prej ojačil kožo z Nivea...

Pred namilanjem nadržite kožo dobro z Nivea, ker se potem lahko brijete hitro, ugodno in brez bolečin. NIVEA onemogočuje, da bi Vam koža spokala ali da bi Vas pekla. Toda samo krema NIVEA vsebuje EUCERIT, ki je najboljšo okrepevalno sredstvo za kožo. Vedite, da ni ničesar, kar bi bilo „boljše“ ali vsaj „enako dobro“.

zraka. Z nežnim smehljajem je stopila mimo mene in se sklonila k možu.

»Ali ti je že kaj bolje, Arthuro?« je prijazno vprašala.

»Da!« je z jasnim glasom in z vročimi očmi odgovoril. Za hip se je zdel zdrav in krepak; tako oster in daljnoviden je bil njegov pogled samo takrat, kadar je šlo za veliko odločitev. Dvignil je roko — strel je odjeknil.

Vendar ni ustrelil sebe, hromca in neozdravljivega bolnika — temveč Liliano, mlado, cvetočo, nežno in lepo ženo, ki sem jo bil jaz že ljubil...

— Taka je ta zgodba o tej tobačnici, dragi Forsini, je končal kapitan s trdim glasom. Zgodba norca, ki je hotel nesrečnežu pomagati.

— Kapitan!... je zajecel mladi častnik. Toda kapitan se je obrnil in hitrih korakov odšel.

Dan je ugasnil, sence so ovile palubo in morje... In kmalu potem je opazil mladi častnik kapitanov obris — malo temnejšega, kakor je bila tema noči — negibno stoječega na poveljniškem mostiču...

WRIGLEY

THE FAVORITE OF HOLLYWOOD

Po jedi: žvečilni gumi

VARUJE VAŠE ZOBE

Vsi zobozdravniki so enakega mnenja: Wrigley žvečilni gumi koristi zobem! Žvečite Wrigley po vsaki jedi; to vam osveži usta, dih postane prijeten, zobje čisti.

PO VSAKI JEDI: WRIGLEY

Zavrtki po Din 1' - 2' - in 5'

Gener. zastopstvo in tovarniško skladišče:

Agentura „Ozmo“, Zagreb

Vlaška 72a - tel. 52-80

Iščemo provizijske zastopnike.

Radio Ljubljana

od 27. maja do 2. junija 1937.

CETRTEK, 27. MAJA

8.00: Prenos iz stolnice ■ 8.30: Verski govor ■ 9.00: Prenos blagoslova ■ 9.30: Čas, poročila, spored ■ 9.45: Reprodukcion slavnostni koncert ■ 11.30: Otroška ura (vodi Manca Komarova) ■ 12.00: Pevsko društvo »Zvezda« iz Most ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Gregorčičev pihalni kvintet ■ (Oddaja prekinjena od 14.

do 17. ure) ■ 17.00: Preskrba Ljubljane z mlekom (g. Benko Ivan) ■ 17.20: Veselo popoldne: Oddelek »Stogec«, vmes vesele zgodbe ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Prenos Šmarnic iz trnovske cerkve v Ljubljani ■ 20.20: Po domače! Akademski pevski kvintet ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Za krajši čas in boljše voljo (plošče) ■ Konec ob 23. uri.

PETEK, 28. MAJA

11.00: Pokrajinska oddaja iz Litiže, izvaja narodna šola, vodi J. Zupančič ■ 12.00: Iz naših poljan (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Radijski orkester ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Prosvetne in verske razmere na vasi (ga. Krista Halner) ■ 18.20: Plošče ■ 18.40: Francoščina (gosp. dr. Stanko Leben) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nacionalna ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 21.00: Plošče ■ 21.10: VI. Koncert Ljubljanskega godalnega kvarteta ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA, 29. MAJA

12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Pogovori s poslušalci ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Slovenska zemlja v leposlovju (prof. V. Novak) ■ 19.50: Pregled sporeda ■ 20.00: O zunanji politiki (dr. A. Kuhar) ■ 20.30: Veselo potovanje na Havai. Po zamisli in besedilu V. Bitenca priredil in vodi J. Podgornik ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

NEDELJA, 30. MAJA

8.00: Plošče ■ 8.30: Telovadba ■ 9.00: Čas, poročila, spored ■ 9.15: Citraški koncert Elvire Zadravec ■ 10.00: Verski govor (g. Jože Jagodic) ■ 10.15: Prenos cerkvene glasbe iz cerkve sv. Cirila in Metoda ■ 10.45: Plošče ■ 11.00: Prenos iz Uniona: proslava majske deklaracije ■ 12.30: Trboveljski pevski »Jazz-kvartet« ■ 13.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ (Oddaja prekinjena od 14. do 16. ure ■ 16.00: Plošče ■ 17.00: Gospodarski pomenki ■ 17.30: Prenos akademije iz Zidanega mosta ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Prenos majniške pobožnosti iz trnovske cerkve v Ljubljani ■ 20.20: Slov. božja pota: Napisal Niko Kuret, izvaja člani rad. igr. druž. ■ 20.50: Zabaven koncert Radijskega orkestra ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Originalna švicarska godba (bratje Malenšek) ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK, 31. MAJA

12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Odlomki iz zvočnih filmov (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Lahka glasba na dveh klavirjih (plošče) ■ 20.10: Socialno medicinsko razmatranje o vajeniškem vprašanju II, d. (dr. A. Trtnik) ■ 20.30: Slovenski skladatelji, orkestralni koncert (Radijski orkester) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Narodno pesmi (Fantje na vasi) ■ Konec ob 23. uri.

TOREK, 1. JUNIJA

12.00: Operni odlomki (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Opoldanski koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nacionalna ura ■ 19.50: Zabavni zvočni tednik ■ 20.00: Harmonika (plošče) ■ 20.10: Sanacija bratovskih skladnic (R. Smersu) ■ 20.30: IV. ura francoske moderne klavirske glasbe ■ 21.30: Koncert mandolin (plošče) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Lahka glasba ■ Konec ob 23. uri.

SRÉDA, 2. JUNIJA

12.00: Glasba južnih Slovanov (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče po željah ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Šah ■ 20.00: Josephina Baker (plošče) ■ 20.10: Kako potujemo (J. Siherl) ■ 20.30: Vesel večer: Sodelujejo: Jožek in Ježek in Radijski orkester ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Akademski pevski kvintet ■ Konec ob 23. uri.

MALI OGLASI

GOSPODICA STARA 25 LET želi resnega znanja z gospodom, stariim do 30 let. Le resne dopise na upravo Družinskega tednika, pod »Osamljena«.

INTELEKTEN DRŽAVNI USLUŽBENEC želi spoznati gospodico čiste preteklosti, dobre vzgoje in večjo gospodinjstva, iz posestniške hiše. Neanonimne dopise upravi pod »Harmonija«.

PRODUKCIJNA ZADRUGA ČEVILJARJEV V TRBOVLJAH sprejme izvrženega delavca za žensko in možko galanterijsko delo. Stalna služba, eksistenca! Nastop takoj!

SIVALNI STROJ znamke Nauman skoraj popolnoma nov, na prodaj. Naslov pove uprava »Družinskega tednika«.

UCITELJICA 27 LET, čedna, dobra gospodinja želi pred celibatom poročiti značajnega dobrosončnega inteligenta. Ponudbe pod: »Zelim biti mamica« na upravo.

ZELO DOBER kratek klavir prodam za 4.000 dinarjev. Medved, Slomskov trg 7, Celje.

ISČEMO OSEBE, ki bi hotele imeti v svojem bivališču z večjo okolico oddajališče (podružnico). Bivališče, poklic, egaina. Dotični postujejo pod vodstvom direktorice! Poglavitno je blagovni depot! Nikakih potovanj. Nikake prodajalne! Za mesto in podočelje lahko rečno delovanje! Brez rizika! Dosedanji poklic lahko obdržite! Za nakazani rajon mesečni dohodek do 5.000 din in več. Obširna pojava nita daje HUPO, Celovec (Klagenfurt), Avstrija, v vsakem jeziku.

NOVOSTI
lepe vzorce
za pumparice, športne obleke
nudi ceneno
Presker
Sv. Petra cesta števil. 14

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postroženi s **KURIVOM** pri tvrdki

RUDOLF VELEPIČ

trgovina s kurivom **LJUBLJANA VII.** Sv. Jerneja cesta 25 **TELEFON 2708**

Prvi poskus stalni odjem.